

Litomyšl není jen renesanční

Vít Večeře,
autor barokního
festivalu

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

7-8/2021 / ročník XXXI / 29 Kč

10	Téma: křesťanská média	26	Když člověk dýchne, měl by se zvon rozeznít
25	Chvála cestování	29	PMD: Dopis z Indie, sužované koronavirem

**52.
MEZINÁRODNÍ
ECHARISTICKÝ
KONGRES**

**BUDAPEŠŤ | 2021
5.-12. září**

**Všechna zřídla
mé spásy jsou
v tobě. ^{Ž 87,7}**

POTKEJ Ježíše V BUDAPEŠTI!

Nebeský Otče, Prameni života, naplň nás svým Svatým Duchem, abychom rostli v lásce ke Kristu, který za nás obětoval svůj život, a poznávali ho přítomného v Eucharistii. On je náš Pán a Mistr, náš pokrm a náš přítel, náš lékař a náš pokoj.

Dej nám odvahu, abychom přede všemi vydávali svědectví o jeho radosti a síle. Dej, aby příprava na eucharistický kongres i jeho slavení vedly k opravdové duchovní obnově křesťanských společenství, měst, národů Evropy i celého světa. Amen.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Baroko stále živě promlouvá
Vít Večeře
- 10 **téma: křesťanská média**
Časopis IN! dívčí svět
- 12 Katolický týdeník:
Kousek neděle na každý den
- 15 Tarsicius: Časopis
pro kluky u oltáře
- 18 Immaculata:
Pod taktovkou Matky Boží
- 20 Z historie Proglasu
- 22 Televize Noe slaví
- 24 Signály – Na jedné vlně
- 25 **jak to vidím já**
Chvála cestování
- 26 **povídání o zvonech**
Když člověk dýchne, měl by se
správný zvon rozeznít
- 29 **PMD**
Dopis z Indie
sužované koronavirem
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 /5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

Do královéhradecké diecéze mě přijal biskup Karel Otčenášek a jeho nástupce Dominik Duka mi svěřil diecézní poutní centrum. A to již 10 let pracuje v kooperaci s novým poutním místem Českomoravskou Fatimou v Koclířově pod vedením našeho současného otce biskupa Jana.

A patrně proto, že jsme jediná diecéze, která má ustanovené fungující poutní centrum, tak už víc jak 20 let působíme v přípravách a realizacích národních poutí a aktivit našich Českých a Moravských diecézí.

Připravujeme text celoživotního ohlednutí pod názvem „Filipským 4,13“, kde tomu bude věnován celý poslední oddíl.

To, že jsme všichni poutníci do svého trvalého bydliště - Nového Jeruzaléma, dává každé cestě smysl. A každá pouť, ať pěší, autem, bussem, letadlem aj. vždy má upevnit a opravit kormidlo, které řídí naše životní cesty a to tak, abychom věčný Cíl v nebeském Jeruzalémě neminuli.

Jsem rád, že mi Panna Maria poslala Hanku a pracujeme společně a s námi celé zázemí Koclířova, ale také naše celé společenství Fatimského apoštolátu z Hradce Králové a na národních akcích ještě tým rozšíříme o velké „spoluhrače“, jako je třeba Vojtěch Mátl a mnozí další.

Traumata z pandemie koronaviru jsou nemalou komplikací, ale samotné putování je spojené s překonáváním obtíží a radostí a úlevou z dosažení cíle. Tak, jako v celém našem životě.

Tak se nebojte, přidejte se, teď třeba do Budapešti, kde nás čeká papež František a celá Církev při Mezinárodním eucharistickém kongresu (MEK) a nebo i ten pozemský Jeruzalém v Izraeli. Ale úplně bude stačit i tolik krásných a požehnaných poutních míst u nás, v naší diecézi, ale také třeba právě v září u sv. Ludmily na Tetíně.

Na cestu s námi vyjdi Pane – my nesmíme zůstat stát.

Pavel Dokládál

Baroko stále živě promlouvá

Již 6. ročník festivalu Litomyšlských dní barokní tradice proběhne letos 15.–22. 8. ve východočeské Litomyšli. Autorem a koordinátorem festivalu je mladý muž, kterého v litomyšlské farnosti nelze přehlédnout. Zorganizovat každým rokem festival vyžaduje především disciplínu a pracovitost, a samozřejmě nápady. A ty Vítku Večeřovi zatím nechybějí.

„Jak současný mladý člověk získá lásku k baroku?“

To ne člověk hledá krásy baroka, ale baroko si najde jeho. Mě si našlo skrze hudbu, která se mi dobře poslouchá, je na poslech často nenáročná, velmi harmonická. Naopak poslouchat klasickou hudbu 19. a 20. století je pro mě – až na čestné výjimky – většinou utrpením. Celkově si mě baroko získalo zejména svou velkolepostí, skrze kterou oslavuje Boha. Jednou se mě jeden redaktor zeptal, jestli by církve neměla spíš dbát na pokornou střídmost, než aby zůstala uzavřená ve své barokní okázalosti. Z té otázky je ale patrné nepochopení té okázalosti, pompéznosti, kterou barokní sakrální umění (zvláště to výtvarné, ale samozřejmě také hudba) skutečně většinou oplývá. Jednak není samoučelná, primárně to není určeno pro oslavu člověka či deklaraci jeho moci – nebo, jak to někteří chtějí číst, moci Církve. Ten hlavní smysl byl oslavit skrze to Boha, dát mu to nejlepší, nejceněnější, co máme.

„Vaše rodina vám dala základy víry?“

Pocházím z rodiny, která měla s kostelem společné jen to, že bydlela v jeho těsném sousedství. Do kostela jsme nikdy nechodili, s bratrem jsme pokřtěni nebyli. Já osobně jsem byl dost vyhrocený odpůrce a kritik víry i Církve. A to samozřejmě aniž bych o těch věcech cokoli blíž věděl. Taková česká klasika – odpor založený na předsudcích a stereotypech. Až v mých šestnácti se cosi uvnitř mě změnilo a mě to najednou začalo strašně táhnout do kostela. Poprosil jsem tehdy moji spolužačku,

aby mě vzala na mši. Za čtrnáct dní jsem tam šel znovu, pak zas a skončilo to křtem o Velikonocích 2011. Pro moje obrácení jsem nenašel žádný jasný spouštěč, nebylo tam nic racionálního, vidím to jako přímý zásah shůry, velkou milost, které se mi dostalo. O několik let později se nechal pokřtít i můj bratr, o kterém tak ze srandy říkám, že se „taky zkazil“.

„Díky festivalu jste se určitě musel ponořit do historie.“

Vždycky jsem byl založený humanitně, bavila mě hlavně historie. Po maturitě na litomyšlském gymnáziu jsem nastoupil na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, kde jsem čtyři roky studoval archivnictví a pomocné vědy historické. Čím dál víc jsem ale koketoval s Katolickou teologickou fakultou, kde jsem si zapisoval volitelné předměty. Nemohlo to proto skončit jinak, než že jsem na navazující magisterské studium nastoupil tam. Studijnímu zaměření jsem však zůstal věrný a vystudoval jsem historii a dějiny výtvarného umění. Během celého vysokoškolského studia jsem se navíc snažil prohlubovat liturgické znalosti, a kromě toho jsem také získal lásku ke gregoriánskému chorálu. Protože umím trochu zpívat, zapsal jsem se do kurzu chorálu u profesora Davida Ebena, vedoucího vynikající Scholy gregoriany pragensis. A chorál, který od té doby čas od času zní i na litomyšlských bohoslužbách, se stal mou další vášní.

A v souvislosti s mým studiem v Praze musím zmínit ještě jednu věc, která mě silně ovlivnila a oslovila. Začal jsem tehdy

chodit do kostela sv. Jindřicha na mši svatou v mimořádné formě římského ritu a tato forma liturgického slavení si mě získala. Svou důstojností a především svým zcela zřejmým a srozumitelným zacílením na Boha, které často postrádám v tak srozumitelné moderní bohoslužbě. V současné době pracuji na Fakultě restaurování Univerzity Pardubice v Litomyšli a kromě toho i jako průvodce v oblasti cestovního ruchu. Samozřejmě mi hodně času zabere organizace barokního festivalu, ale to je čistě dobrovolná činnost.

„Proč nápad založit barokní festival?“

Nebylo to na základě nějakého osudového setkání nebo na základě podobné akce, kterou bych navštívil a řekl si „*tohle musíme udělat v Litomyšli!*“ Realita byla o dost prostší. Stejně jako mé duchovní obrácení, přišel jako blesk z čistého nebe i nápad uspořádat tenhle festival. Bylo to myslím v roce 2015 během jedné bezesné noci na vysokoškolských kolejích v Praze. Nemohl jsem usnout, asi ve tři hodiny jsem to vzdal, šel jsem si sednout k počítači a z ničeho nic si načrtnul scénář festivalu. Fakt nevím, jak mě to tenkrát napadlo. Když jsem to šel navrhnout tehdejšímu litomyšlskému knězi Františku Benešovi, úžasnému člověku, na kterého moc rád vzpomínám, chvíli se na mě díval, nakrčil čelo a prohlásil své typické: „*No, můžeme to zkusit!*“ A bylo to.

„Co je jeho posláním?“

Prezentovat baroko člověku 21. století v jeho co možná nejširším záběru. Domnívám se, že baroko totiž stále živě promlouvá

◀ Vít Večeře se současným starostou Litomyšle Daniele Brýdlem, který sám je evangelického vyznání. Festival má podporu vedení města. (2020)

◀ Skvělá je spolupráce festivalu s Radkem Martinkem, historikem umění a farářem v Holicích. Několikrát do roka s Vitem Večeřem prohledávají farní půdu a objevují nejen barokní poklady. (2021)

k dnešnímu člověku a že mu má co nabídnout. Jednoho osloví jeho architektura, malířství nebo sochařství, druhého hudba, třetího literatura, čtvrtého určité aspekty barokní zbožnosti. A o to jde. Zatímco jiné české festivaly zaměřující se na baroko si vystačí povětšinou s jediným segmentem (ponejvíc je to hudba, resp. divadlo), my se snažíme zprostředkovat barokní dědictví ve více rovinách – prostřednictvím koncertů, divadel, ale i odborných přednášek, „dobových“ mší nebo pobožností. Jsme duchovně-kulturní festival pořádaný litomyšlským proboštvím, a i když se primárně zaměřujeme na tematiku duchovní, na koncertě občas zazní i nějaká to díla světského baroka – letos dokonce Monteverdiho opera. Díky docela pestré skladbě programu si k nám tak najdou cestu i lidé, kteří do kostela vůbec nechodí. A když přijdou na koncert nebo na přednášku, třeba je to osloví, a nakonec dorazí i na festivalovou bohoslužbu. Festival tedy chápou i jako určitou formu evangelizace nebo přinejmenším jisté osvěty. Kromě toho se díky iniciativě festivalu daří i upozornit na některé movité či nemovité objekty v majetku litomyšlského proboštví. Takto byl třeba do původní barokní podoby navrácen oltář sv. Jana Nepomuckého v proboštském kostele, takto byla letos zahájena obnova poměrně unikátní portrétní galerie litomyšlských děkanů a proboštů.

77 Má festival dobrou návštěvnost?

Je to různé a záleží to na charakteru dané akce. Zatímco koncerty (a hlavně ty, na kterých jsou uváděny skladby v novodobých premiérách) jsou navštívené opravdu hojně a zaplní celý kostel, u přednášek je vždy komornější účast, nepřesahující většinou 50 lidí. Podobně jsou na tom pobožnosti s výjimkou těch, které se konají bezprostředně po mších – tam je účast větší. Největším highlightem jsou ale právě festivalové mše. Zvláště když přijede sloužit nějaký biskup – měli jsme tu biskupy Josefa Kajneka, Jana Baxanta a letos opět přijede litomyšlský titulární biskup Pavel Konzbul, který je v Litomyšli velmi populární, a my jsme rádi pokaždé, když k nám zavítá. Standardně se návštěvnost festivalu pohybuje do dvou tisíc lidí. Takže je to spíš komorní festival, ale upřímně, nic většího už bychom takhle „na koleni“ ukočirovat nezvládli a asi ani nemáme takové ambice. Přesto se snažíme dělat maximum, aby měl festival úroveň, a myslím, že se nám to docela daří. Největší radost mám z bezprostředně pozitivních reakcí návštěvníků. Když vidíte jejich úsměv na rtech, uznalé přikyvování při hudebních výkonech, z toho, když se něco podaří. A moc mě těší návštěvníci, kteří se na festival každoročně vrací. Jsou mezi nimi jedni manželé z Hodonína, jeden pán z Prahy, který si vždy sedá dopředu a za poslední tři roky nevynechal jediný festivalový program. Jsou to ale i místní farníci. Někteří se mě už půl roku dopředu ptají, jestli zase

bude festival. To vždycky potěší a to je přesně ten motor, který mě žene dopředu.

77 Co na to farnost na úplném počátku a dnes?

První ročník – jeho příprava a realizace – proběhl velmi pokojně a měl jsem z něho dobrý pocit. Nepříjemnosti nás čekaly při přípravě druhého ročníku, na jehož program jsme zařadili mši svatou v mimořádné formě římského ritu. Byl to můj sen už od doby, kdy jsem dostal nápad zrealizovat barokní festival, protože se v této podobě (až na detaily) sloužila mše svatá v době baroka. Vzpomínám si, že tenkrát kvůli tomu mimořádně jednala pastorační rada, z iniciativy jednoho jejího člena. Kolem realizace této mše se nakonec strhla velká diskuse, skončilo to tím, že byla na danou neděli přidána další, paralelní bohoslužba ve farním kostele. Na tu přišlo asi dvacet lidí, zatímco festivalová mše v mimořádné formě, samozřejmě s barokní hudbou, zaznamenala tehdy rekordní návštěvnost. Od té doby děláme „trident“ pravidelně a na program se objeví i letos. Jinak žádný větší zádrhel nenastal a mám pocit, že festival přijala farnost dobře. Jsou pochopitelně farníci, kteří na festivalové akce nechodí, naopak jiní jsou našimi „stálými hosty“ a z řad farníků pocházejí i naši věrní mecenáši, jejichž podpora je pro nás klíčová.

77 Kam chodíte na témata?

Festival chce vrátit náboženský život do veřejného prostoru. Při tomto procesí se připojovali i náhodní kolemjdoucí. (2018)

Vít Večeře je mladý, progresivní muž, jehož baroko zcela uchvátilo

Kam se dá. Organizace festivalu je procesem trvajícím celý rok, někdy i déle. Stane se, že se setkám se zajímavým člověkem, který se třeba odborně věnuje zajímavému baroknímu tématu, tak si ho zapíšu do mého „nápadovníku“. Tak říkám seznamu, kam si zapisuji vše, co mě k festivalu napadne – nové akce, tipy na přednášející, postřehy z minula apod. Někdy tam kontakt zůstane zapsaný rok i více, jindy se domluvíme hned. Za těch několik let už vidím příležitosti k festivalovým akcím na každém rohu a nápady mi zatím naštěstí nedocházejí. K tomu se váže historka, jak vznikla jedna z nejúspěšnějších festivalových akcí. Na kůru proboštského chrámu jsem potkal manžele Mikulášovy z Národní knihovny. Slovo dalo slovo a dozvěděl jsem se, že v notových rukopisech objevili dva zapomenuté litomyšlské varhaníky-skladatele, Thomase Skřivánka a Josepha Kopeczkého, kteří komponovali hudbu pro liturgii v našem kostele v 18. a na počátku 19. století. Nakonec z toho byl významný „comeback“ těch dvou skladatelů a novodobá premiéra jejich skladeb přímo na místě, pro které byly složeny. Po více než dvou stech letech. A díky úplné náhodě! Mám také velké štěstí, že mám skvělé spolupracovníky. Občas to totiž navenek působí tak, že je to prostě festival, který dělá Vítěk Večeře. To je ale velký omyl. Mám vedle sebe úžasnou hudební dramaturgyni Veroniku Kladivovou, bez níž by festivalu chyběla jeho vůbec nejpodstatnější část – hudba.

S festivalovými výstavami zase vždy ochotně pomáhá výborná restaurátorka a historička umění Věrka Sejkorová Kašparová.

77 **Není dnes spíše potřeba nabídnout současníkům jinou cestu, než tu barokní?**

Pokud je tou cestou myšlena cesta ke spáse, cesta k Bohu, pak se domnívám, že ta současná se od té barokní liší jen velmi málo. Pořád je tu totiž relativně stálá věrouka Církve trvající tisíciletí. To neznamená, že dnešní doba se neliší od doby 17. a 18. století. Neznamená to, že je snad Církev neměnná a že na novou dobu nově nereaguje. Jde ale o to, že základní katolické pravdy zůstávají. Jsou platné dnes, stejně jako měly svou platnost v době baroka, kdy na sebe jen někdy braly jinou podobu, než na jakou jsme zvyklí dnes. Kromě toho není na festivalu replikován barokní světonázor Církve v oblastech, ve kterých se změnil – třeba v pohledu na křesťany jiného vyznání. A tak se již třetím rokem se do programu zapojuje i místní ekumena.

77 **A proč právě baroko, když je Litomyšl prezentována veřejnosti jako renesanční skvost?**

A je především renesanční? Jasně, máme tady ikonický renesanční zámek zapsaný na seznamu UNESCO, máme tu úžasný renesanční dům U Rytířů, mnoho domů

na náměstí má renesanční základy. Ale celková podoba města není renesanční. To pasuje spíše na Telč, Český Krumlov aj. Když se řekne Litomyšl, každý si hned představí právě zámek a z toho se udělá pohodlná zkratka, že jde o renesanční město. Tak to ale není. Je tu hodně baroka – piaristický areál, fasády mnoha domů na náměstí, kostel sv. Anny, četné sochařské památky. Je tu hodně klasicistních domů, a nakonec je tu i relativně hodně architektonických realizací moderní doby, díky nimž je Litomyšl známá jako „hlavní město současné architektury“.

Ani historicky není jistě období renesance pro Litomyšl to nejvýznamnější, přestože tady bylo významné centrum Jednoty bratrské, významná a kvalitní bratrská knihtiskárna nebo později za Pernštejnů zbrusu nový výstavní zámek. Své vůbec nejslavnější období zažila Litomyšl ve 14. a na počátku 15. století, kdy byla jako sídlo biskupa nejvýznamnějším duchovním centrem východních Čech a západu Moravy. V době baroka sem přišli piaristé, kteří do značné míry určovali směřování a význam města dvě staletí. A co teprve národní obrození a v 19. století místní „úroda“ významných osobností celonárodního charakteru? Takže bych tu otázku spíš obrátil: A proč ne právě baroko?

77 **Co tedy přináší baroko konkrétně vám?**

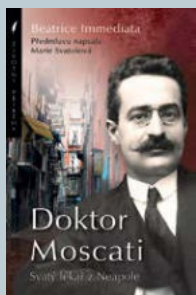
(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Beatrice Immediata

Doktor Moscati

Josef Moscati (1880–1927) se vepsal do paměti Neapole jako „lékař chudých“. Medicína pro něj byla poslání. K jeho hrobu proudí poutníci z celého světa a v archivu farnosti se množí záznamy o zázračných uzdraveních a obráceních na jeho přímělu. V roce 1987 jej papež Jan Pavel II. zapsal do seznamu svatých. Brož., 200 str., 249 Kč

Jan Dobraczyński

Stín Otce

V příběhu o svatém Josefovi z Nazaretu se autor ujímá úkolu převyprávět život světce. Snaží se také rekonstruovat kulturní pozadí, na němž se Josefův život odehrával. Příběh o skromném, pracovitém a hluboce věřícím člověku, o opravdové a vše překonávající lásce mezi Josefem a Marií (Miriam) a o lásce jich obou k Bohu a k Božímu dítěti – Ježíši. Brož., 272 str., 249 Kč

Už jsem to na začátku naznačil. Baroko je jedno velké divadlo, které atakuje smysly člověka a probouzí jeho emoce, aby hlouběji prožíval svůj vztah k Bohu. Není to o povrchnosti, jak někteří zarputile tvrdí, spíš o určité polopatičnosti, kterou se ale asi nic nezkaží v žádné době. Důstojně slavená bohoslužba ve zdobeném barokním kostele za zvuků monumentální barokní chrámové hudby, je něco, co ukazuje na Boží velikost, všemohoucnost, vševládlost. Vždy je při tom nutné uvědomit si, že to všechno slouží k oslavě Boží – my jsme proti němu nicotní, přesto se snažíme jej oslavit, jak nejlépe svedeme. To je barokní princip, který nesmírně živě promlouvá do mého života a do mého vztahu s Bohem.

77 Jak je to správně? Baroko či barok?

Pokud vím, tak jsou přípustné obě varianty, přičemž tvar barok se používal spíš dříve. Modernější je tvar baroko a používám ho i já. Kdybych říkal místo toho barok, musel bych říkat taky třeba rokok?

77 Jakou máte vizi pro příští roky?

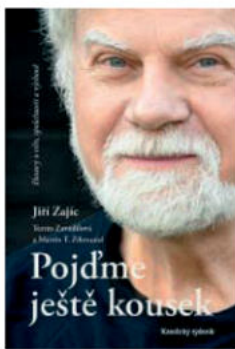
Nápadů je v „nápadovníku“ stále dost. Do budoucna chystáme třeba tematické ročníky. Nechci prozrazovat nic konkrétního, ale například v roce 2029 budeme mít 300. výročí svatořečení našeho nejvýznamnějšího barokního světce, sv. Jana Nepomuckého...

V trochu bližším časovém výhledu se v Litomyšli chystá rozsáhlý projekt zaměřený na piaristy, to je další příležitost. Velkou výzvou pro festival by také mohl být návrat barokní tváře krásnému kostelu sv. Anny z poslední třetiny 17. století, který bohužel prošel během své poslední rekonstrukce před deseti lety prapodivnou očistou interiéru. Celkově bych ale rád zachoval dosavadní koncepci festivalu. Spojení duchovní a kulturní sféry považuji za naprosto klíčovou věc, za něco, co dělá z festivalu unikát.

Pavel J. Sršeň

Podrobný program letošního ročníku festivalu Litomyšlské dny barokní tradice najdete na následující stránce.

Pojďme ještě kousek

Hovory s Jiřím Zajícem o víře, společnosti a výchově
Tereza Zavadilová, Martin T. Zikmund

Skaut, pedagog, mediální analytik a publicista Jiří Zajíc není postava, která by se dala snadno přehlédnout nebo zařadit. Má odvahu jít proti proudu, a i proto jeho život není žádná idyla. Kde se objeví, tam přináší svěží vítr, kritičnost i nové výzvy. Přesně tyto rysy má i tato kniha rozhovorů, v níž nejen upřímně a velmi otevřeně bilancuje svůj život, své zdary i prohry, ale především dává spoustu podnětů k přemýšlení – třeba o naší nedávné minulosti, o stavu české společnosti po pádu komunismu, o výchově mládeže, médiích, občanských postojích či křesťanské přítomnosti ve 21. století. Svěží hovory zakončují Zajícovy vybrané eseje, v nichž tato témata promýšlí do hloubky. „Jiří má mnoho darů, ale za nejdůležitější pokládám dar věrohodnosti,“ píše v předmluvě Petr Pithart. 248 stran, brož., 319 Kč

KDE KNIHU KOUPIŤ:

eshop.cirkev.cz – nejširší nabídka knih, liturgických předmětů, klášterních produktů, devocionálií a mešních vín

Karmelitánské nakladatelství, s.r.o. – zákaznický servis a velkoobchod:

eshop.cirkev.cz/kontakty, tel. 230 233 591, 731 633 355 (9-16.00 hod.), eshop@cirkev.cz

Karmelitánská knihkupectví (eshop.cirkev.cz/prodejny) – České Budějovice, Hradec Králové, Kostelní Vydří, Litoměřice, Olomouc, Opava, Ostrava, Plzeň, Praha, Velehrad, Zlín

P&A Nebojsa – 602 789 568, 517 367 656, pnebojsa@email.cz

Hosana – 732 369 080, hosana@valmez@seznam.cz

LITOMYŠLSKÉ DNY BAROKNÍ TRADICE

duchovně-kulturní festival barokního dědictví

15. – 22. srpen 2021

PROGRAM

NEDĚLE 15. SRPNA

10:00 | kostel
Nalezení sv. Kříže
**KRYŠTOF HARANT:
MISSA QUINIS VOCIBUS**

PONDĚLÍ 16. SRPNA

19:00 | Nový kostel
Církve bratrské
**ŠVÉDSKÉ OBLÉHÁNÍ
PRAHY OČIMA
KŘESŤANŮ A ŽIDŮ**

ÚTERÝ 17. SRPNA

19:00 | kostel
Povýšení sv. Kříže
MUSICA SEDUCENTE

STŘEDA 18. SRPNA

19:00 | velký sál proboštství
**ZA HRANICEMI
VŠEDNOSTI:
NÁBOŽENSKÉ
BAROKNÍ SLAVNOSTI**

ČTVRTEK 19. SRPNA

18:30 | velký sál proboštství
**VÝZDOBA BAROKNÍCH
KNIŽNÍCH VAZEB**

SOBOTA 21. SRPNA

15:00 | Čistá,
kostel sv. Mikuláše
**BAROKNÍ ZVONAŘI
V BRNĚ A NA MORAVĚ**
19:00 | zámecké divadélko
**CLAUDIO
MONTEVERDI:
IL BALLO
DELLE INGRATE**

NEDĚLE 22. SRPNA

10:30 | kostel
Nalezení sv. Kříže
**CLAUDIO
MONTEVERDI:
MESSA A QUATTRO
VOCI DA CAPPELLA**

Časopis IN! dívčí svět

Časopis **IN! dívčí svět** je alternativou komerčních časopisů pro mládež, vychází už od roku 2005 a od té doby provázela během dospívání tisíce věřících dívek. Působení časopisu představuje jeho šéfredaktorka Marie Stejskalová.

77 Jaký je cíl vašeho časopisu?

Náš časopis je určený pro dospívající dívky zhruba od dvanácti let. V tomto věku dívky řeší spoustu témat, která jim chceme předávat v souladu s křesťanskou naukou a morálkou. Jednoduše řečeno můžeme říct, že se našim čtenářkám snažíme být průvodci na jejich cestě dospíváním. Věnujeme se tématům jako je škola, přátelství, vztahy v rodině, sport, ale i móde, bezpečí na internetu, zdraví a chození s kluky. Samozřejmě nechybí ani články o víře, svátostech nebo třeba modlitbě. Snažíme se přinášet rozhovory se zajímavými a inspirativními osobnostmi,

vybízet čtenářky k aktivnímu způsobu života a rozvíjení sebe sama.

77 Jak vypadá práce na časopise a kdo ho tvoří?

Kromě stálé redakce spolupracujeme s externími redaktorkami, které jsou například učitelky a pracují s dospívajícími. Spoustu témat nám také zpracovávají kněží nebo psychologové, kteří zároveň odpovídají v časopise v rubrice Poradna. Všichni tyto přispěvatelé nám umožňují vytvářet kvalitní obsah a představit čtenářkám co nejširší okruh témat.

77 Co dalšího kromě časopisu nabízíte vašim čtenářkám?

Vydali jsme už dvě knížky. První byla kniha Jsem svá, která je plná otázek a odpovědí dospívajících dívek, na které jsme spolupracovali s mnoha odborníky z řad kněží, psychologů a učitelů. Kromě toho je tato kniha interaktivní. Čtenářky si do ní mohou psát, odpovídat na otázky a vyplňovat různá zamyšlení, a tak poznávat sebe samy. Úspěch knihy nás velmi mile připravil a nedávno jsme pořizovali dotisk.

Druhá kniha, kterou jsme vydali, se jmenuje Přísně tajné! a má podtitul O tom, na

co se holky někdy stydí zeptat. Napsala ji novinářka a máma tří dcer Kateřina Šťastná spolu se svou dcerou Markétou. Tato kniha popisuje přátelství dvou kamarádek Marušky a Sofie a zajímavým způsobem čtenářkám přibližuje jejich dospívání.

Také jsme vydali už dva diáře, které kromě organizace času mají za cíl pomáhat s motivací a seberozvojem. Diáře jsou nedatované, takže je možné používat je jakýkoliv rok. Inspirativní diář (oranžový) máme i ve studentské verzi od září. Součástí obou diářů jsou samolepky na dozdobení. Kromě toho je možné objednat na e-shopu www.shop.in.cz i naše trička, tašky a další drobnosti pro radost.

Co chystáte dál?

Máme webové stránky www.in.cz, kde je možné přečíst si další články. Kromě toho máme na webu poradny, kam se na nás mohou naše čtenářky obrátit, pokud je trápí něco ohledně víry, lásky, školy nebo i rodiny. V rámci poradny spolupracujeme s kněžkami, kteří mají zkušenosti s vedením mládeže, a s psychology. Na webu je pro naše čtenářky k dispozici také diskuze, kde se mohou bavit spolu navzájem, inspirovat se a sdílet svoje zkušenosti. Kromě toho jsme také na Facebooku (IN! – dívky časopis) a na Instagramu (@casopisin). Prostřednictvím sociálních sítí se snažíme zůstat v bližším kontaktu s našimi současnými i bývalými čtenářkami.

Kde se dá časopis IN! sehnat?

Moc rádi bychom uskutečnili nějaké setkání, kde bychom se s našimi čtenářkami mohli sejít osobně. Před pandemií jsme taková setkání pořádali minimálně jednou za rok, zvali různé hosty a chystali program pro naše čtenářky, který se skládal z různých přednášek nebo workshopů. Teď situace dlouho podobným akcím nepřála, proto doufáme, že se brzy budeme moci opět bezpečně setkat. Jelikož je naším cílem provázet dívky na jejich cestě dospíváním ve světle víry, hledáme různé možnosti, jak náš časopis dostat k co nejvíce lidem a udělat ho dostupný pro všechny čtenářky.

Kde se dá časopis IN! sehnat?

Distribuce časopisu probíhá poštou a lze ho objednat přes náš web www.in.cz, na e-mailu objednavky@in.cz nebo na tel. **775 598 604**. V současné době probíhá změna našeho předplatitelského systému, proto je z technických důvodů možné objednat a zaplatit časopis pouze do lednového čísla 2022. Další informace dostanou naši předplatitelé letos v říjnu.

Pokud má někdo zájem podpořit naši činnost a nechce si časopis objednávat, může přispět našemu nadačnímu fondu na č. ú. **2200295025/2010** (FIO banka). Za tyto příspěvky moc děkujeme a velice si vážíme vaší podpory.

Ohlasy čtenářek a jejich rodičů

Dobrý den, moc Vám děkuji za posílání Vašeho skvělého časopisu. Jsem ráda, že moje dcery mohly dospívat a dozrát v dobré lodi i pomocí četby IN!. • **Helena V.**

Chtěla bych celé redakci poděkovat za váš časopis. Vaše články i témata jsou zajímavá, jste kreativní a nápadiť a stále držíte krok s dobou. Nové předplatné nebudu obnovovat, protože moje dcery již odrostly. Pokud budu o někom novém vědět, kdo by chtěl dostávat váš časopis, ráda jej doporučím. • **Aneta S.**

časopis pro dívky
www.in.cz

Milá redakce časopisu In, chci vám tímto poděkovat za vaši práci, kterou děláte, a tím i pomáháte našim dětem být in v dnešním světě. Váš časopis jsme měli postupně předplacený pro obě naše dcery podle toho, v jakém věku se nacházely. Moc vám děkuji, že jste byli věrným společníkem a dobrým kompasem na cestě k poznávání Boha. Když jsem měla volnou chvíli, tak jsem se do časopisu také ráda začítla. • **Michaela O.**

Tímto bych chtěla poslat pozdrav celé redakci časopisu a všem, kdo se na jeho tvorbě podílí! Jste skvělí, IN je naprosto úžasný časopis, vždycky v něm najdu něco opravdu zajímavého, co mě zaujme a donutí mě i častokrát zamyslet se a zastavit. Prostě čtení IN! je pro mě taková odměna. • **Klára D.**

 Tým Katolického týdeníku. Snímek Jana Podhorská

Kousek neděle na každý den

Katolický týdeník, to jsou ty noviny, které v některých kostelech naleznete vzadu na stolku, občas je vidíte i v trafice. Většina čtenářů je však dostává už v půli týdne přímo do schránky.

I vy si to můžete vyzkoušet. V tomto vydání Adalberta naleznete objednávkový kupon, kterým si můžete zajistit tři vydání listu zdarma přímo na vaši adresu.

Znáte Katolický týdeník?

V době, kdy čtete tyto řádky časopisu Adalbert, vydává redakce Katolického týdeníku jedno ze dvou zvláštních vydání roku: Letní speciál KT 27/28 – tak řečené Cyrilometodějské případně Velehradské dvojčíslo. Startuje v něm populární Velká letní soutěž. Zúčastnit se může každý: stačí odpovídat na soutěžní otázky, vystřihovat kupony a na konci léta je zaslat do redakce. Připravené jsou zajímavé ceny pro dvě stovky vylosovaných výherců v celkové hodnotě dvou set tisíc korun.

A co se v KT dočtete? Týden co týden připravuje redakce ve spolupráci s řadou odborníků včetně teologů, sociologů, psychologů, politologů i ekonomů ve všech diecézích (včetně té královéhradecké) šestnáct stran pestrého čtení: aktuality i publicistiku a vždy samozřejmě duchovní zamyšlení. Každý by si měl najít „to své“, jak si přejí majitelé týdeníku, čeští a moravští biskupové. Uvnitř novin se nachází menší sešit se zpravodajstvím z každé z osmi českých a moravských diecézí. V jeho druhé části je televizní program včetně upoutávek na pořady Radia Proglas a TV Noe, což jinde není. Následuje většinou zvláštní tematická příloha.

Redakce se snaží držet kvalitu vysokou a cenu přívětivou, a tomu pomáhá

i novinový formát. Cenu tedy bez jakýchkoliv dotací drží na 15 korunách za vydání. Živí nás přízeň tří desítek tisíc předplatitelů a inzerce. Samotnou redakci tvoří necelá desítka stálých redaktorů, kteří spolupracují s celou sítí pravidelných a ochotných přispěvatelů a odborníků z domova i zahraničí.

Katolický týdeník jsou noviny, které přinášejí týdenní souhrn dění v domácí i světové církvi, ale i ve veřejném životě. Pozorně reportujeme o slovech a činech papeže Františka. KT však nabízí nejen informace, ale také formaci v duchu učení katolické církve. Počítáme přitom s tím, že nikdo není expert na vše, proto se snažíme informovat od základu, neboli „z gruntu“.

Informace, ale také formace

Každý týden se důkladněji věnujeme nějakému tématu na dvoustraně, ať jde o praktický život z víry, aktuální událost, ale také výročí, která mají co říct dnešnímu člověku. Z nejčerstvějších témat námátkou: Rozhádáná společnost, Evoluce a víra nebo 40 let výročí Medžugorje.

Do hloubky, kde je třeba zapojit srdce i rozum, jde také příloha Perspektivy uvnitř listu. Jak říká biskup Václav Malý: čerí hladinu pokojných vod - tedy vnáší do mnohdy chatrných jistot naší víry také trochu chvění, které nemá ničit, ale vést k tomu, že si víru posílíme, zpevníme a opřeme i o rozum. V Perspektivách lze nalézt eseje, komentáře, kulturní dění a kritiku a spirituální stranu.

Rodinná stránka Doma pomáhá rodičům i prarodičům nejen s výchovou, ale také se vztahy a společným soužitím generací. Dozvíte se třeba jak strávit nezapomenutelné prázdniny, jak se správně nudit, nebo k čemu slouží svatby či jak se starat v rodině o postiženého. Vždy se zde obracíme na experty přes psychologii, pedagogiku nebo teologii. Na následující straně nechybí pro odlehčení ani křížovka s výhrou, odpovědná anebo populární rubrika Bůh v mém životě, kam čtenáři píšou o životních momentech, které je duchovně zasáhly. Týdeník přináší také inspirující rozhovory, nechybí hokejisté, herci, ani politici. K nim jako bonus vydal KT nedávno také knižní rozhovor s publicistou a skautem Jiřím Zajícem.

Katolický týdeník provází věřící liturgickým rokem, ryze praktickým průvodcem se stal zvláště poslední rok kvůli pandemii a omezeným veřejným mším svatým. „Hmatatelně jsme pocítili, nakolik jsme součástí komunity a že můžeme být i velmi užiteční. V každé době se však snažíme být novinami pro aktivního křesťana, které pomáhají se orientovat v běžném dění, ale umí i povzbudit a povznášet,“ shrnuje za kolegy šéfredaktorka Kateřina Koubová.

Jiří Macháně, vedoucí redakce

Těšilo mě, že by se za mě táta nemusel stydět

Každé léto připravuje Katolický týdeník letní čtení na pokračování. Jde o ukázky z knih, které teprve mají vyjít, často právě ve vydavatelství KT. Letošní léto zpestří ukázky z připravovaného knižního rozhovoru redaktora KT Jana Paulase s karmelitánem P. Vojtěchem Kodetem, známým duchovním autorem a exercitátorem.

Setkal jste se v dětství s šikanou kvůli náboženství?

Když v roce 1962 začala do školy chodit moje starší sestra Jana, slyšel táta na rodičovském sdružení třídního učitele lamentovat nad tím, že i v této moderní době má pořád ještě dvě žáčky, které chodí na náboženství. Táta se hned přihlásil, že jedna z nich je jeho dcera, a položil třídnímu otázku, zda má nějaké výhrady k tomu, jak se učí nebo chová. Proti tomu učitel nic říct nemohl, naopak Janu chválil. Táta ho pak upozornil, že jestli bude jeho dcera chodit do náboženství, je jen jeho věc. Před třídním výborem pak prohlásil, že se o tom víc nehodlá bavit, a pokud bude pan učitel dál dělat dusno, bude si písemně stěžovat, že je Jana z náboženských důvodů šikanovaná. K tomu dodal, že má doma ještě tři syny a všichni budou na této škole chodit do náboženství.

Takže si to obhájil.

Ale následky to mělo. Pan učitel ho upozornil, že tím pádem už Jana nemůže chodit do dalšího nepovinného předmětu. Táta totiž chtěl, abychom chodili do němčiny. Vyřešil to tak, že Janu a její spolužačku, která také chodila do náboženství, a později i bráchu Pepíka učil německy sám. Byl to chlap, který se nikoho nebál. To nám dětem moc imponovalo.

A ty osobně jsi měl kvůli chození na náboženství ve škole problémy?

Na gymnáziu si mě vychutnal pan ředitel. Byli jsme ve třídě tři věřící, ale pan ředitel se zvláště zaměřil na mě. Jednou chtěl, abych se před celou třídou postavil, a začal mě zesměšňovat. Mluvil o vědeckém světovém názoru a tmářství církve, o slepé víře věřících. Dlouho jsem mlčel, ale když začal zesměšňovat kněze, že jsou to darmožrouti, ozval jsem se. Řekl jsem mu, že pokud vím, tak existuje svoboda vyznání, že moji rodiče mě vychovali ve víře, že si jich moc vážím a věřím jim. A také jsem mu řekl, že kněží dnes začínají s platem 600 Kčs měsíčně, i když studovali vysokou školu. Ředitel se zmohl jen na to, že zřejmě každý máme jiné informace a že se tady o tom dál bavit nebudeme.

Bylo těžké obstát se svou vírou mezi vrstevníky?

To mě na tom potěšilo nejvíc, protože spolužáci mě o přestávce obklopili a jeden přes druhého mi blahopřáli, jak jsem ředitele dostal a že při mně stojí. Oni, sami nevěřící. Myslím, že jim instinktivně vadilo, jak ředitel zneužil své postavení proti mně. Já měl ještě rozklepaná kolena, protože z podstaty nejsem žádný hrdina, ale těšilo mě, že by se za mě táta nemusel stydět.

Získejte TŘI ČÍSLA Katolického týdeníku ZDARMA!

Vyplňte přiloženou objednávku a dostanete zdarma tři vydání
Katolického týdeníku. Pokud se vám bude líbit,
můžete si ho pak předplatit. ZKUSÍTE TO S NÁMI?

Objednávka 3 KT zdarma

OBJEDNAVATEL

Jméno a příjmení:	Telefon:
Adresa a PSČ:	
E-mail:	

ODBĚRATEL

Vyplňte pouze v případě, že údaje nejsou shodné s plátcem nebo předplatně objednávejte jako dárek.

Jméno a příjmení:	Telefon:
Adresa a PSČ:	
E-mail:	
Datum a podpis:	

JAK POSTUPOVAT:

- 1) Vyplňte objednávku.
- 2) Zašlete nám ji poštou na adresu redakce: Katolický týdeník, Antala Staška 40, 140 00 Praha 4, případně naskenujte a odešlete e-mailem na předplatne@katydl.cz.
- 3) V prvním doručeném vydání naleznete poštovní poukázku na 780 Kč. Rozhodnete-li se ji během tří týdnů zaplatit, budeme vám týdeník zasílat i nadále. První tři výtisky jsou zdarma.
- 4) Pokud jste 3 KT zdarma objednali někomu jinému, poštovní poukázka bude doručena vám a noviny odběrateli. Bude jen na vás, zda ji uhradíte a aktivujete tím odběrateli předplatně.

Přejeme vám hezké chvíle při čtení Katolického týdeníku!

Tarsicius – časopis pro kluky u oltáře

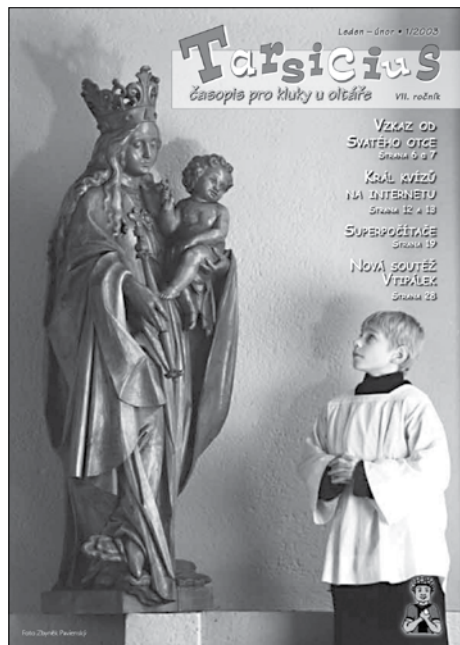
Tenhle časopis dost často najdete k dispozici v kostele nebo na faře. Když do něj nahlédnete, objevíte pestrý obsah.

Určitě vás na první pohled zaujme foto-roman ze života mladých nebo komiks přibližující nějakou inspirativní osobnost. Dál narazíte na rozhovory se zajímavými mužskými vzory jak kněžími, řeholníky nebo táty od rodin. Nechybí ani zábava nebo články o klučích tématech, jak být statečný, jak se vyznat ve svých pocitech a ovládnout je atd. A v neposlední řadě se v Tarsiciovi dočtete i profesní ministrantské rady. Každá stránka má své čtenáře od nejmladších až po ty dospělé.

Ptáme se šéfredaktora

Štěpán Pospíšil byl u zrodu Tarsicia od samého počátku, takže se ptáme přímo u pramene.

” Co vás to napadlo, vydávat časopis pro ministranty?

Časopis před téměř 20 lety ...

U nás v Jablonci jsem se staral léta o ministranty. V osmnácti jsem pak dostal od pana biskupa Koukla na starost i ministranty v celé diecézi. Měli jsme ve farnosti pana faráře Antonína Bratršovského, rodáka z Velké Losenice, kterému leželi ministranti hodně na srdci a spolu jsme přemýšleli, co s nimi vlastně dělat. Bylo jich u nás málo. V celé naší diecézi jsme napočítali 200 kluků. Jeli jsme se tady s pár kamarády podívat na Moravu, jak to dělají tam. Dostali jsme se v Olomouci na setkání ministrantské rady s panem arcibiskupem Graubnerem a mě se to hrozně líbilo. Sedělo tam tenkrát asi dvacet kluků z celé Moravy, tehdy nebyla ani ostravsko-opavská arcidiecéze, takže vidíte, že mluvím o hluboké historii :-), byli to ministrantští vedoucí jednotlivých děkanátů a povídali, jak se jim vede a vyměňovali si zkušenosti. Pan arcibiskup se zajímal, jak to kde funguje a bylo to takové čínorodé, že jsme si tehdy řekli, že to u nás zavedeme taky.

” Takže prvotní plán nebylo založit časopis, ale vést ministranty.

Doma jsme si s Padrem (to byla přezdívka patera Bratršovského) udělali plán. Vyzveme všechny starší kluky, co se starají o ministranty v jednotlivých farnostech, aby se přidali, že založíme kolem pana biskupa ministrantskou radu. Vydali jsme k tomu leták Ministrantský bulletin a na diecézním setkání mládeže ho rozdali mezi kluky, aby se nám ozvali. Neozval se nikdo. Tehdy jsme byli trochu zklamaní. Tím pádem nám ale došlo, že nějaká organizace shora nemůže fungovat, že musíme oslovit osobně jednotlivé ministranty. Takže přišel čas

...a časopis dnes

na další Ministrantský bulletin, tentokrát k rukám přímo jednotlivých kluků. Na podzim r. 1997 jsme už vydali malý sešitek o 12 stránkách, kde jsme chtěli vytvořit prostor, aby nám kluci z jednotlivých farností psali, jak fungují jejich ministrantské skupinky, co dělají a navzájem se inspirovali. Jenže název Ministrantský bulletin byl pro kluky divný, a tak jsme vypsalí soutěž na název a někdo navrhl Tarsicius. Z marketingového hlediska je to nešikovné, nevyslovitelné slovo, ale nám se život sv. Tarsicia tak líbil, že jsme si ho nechali, aby klukům připomínal, jak důležitá je duchovní služba druhým.

Tarsicius od té doby vycházel jako dvouměsíčník. Nejprve v litoměřické diecézi a pak se začal šířit i do jiných diecézí. Pokud si dobře pamatuji, první byla ta hradecká.

Od roku 2003 jsme se rozšířili na Moravu, kde jsme spolupracovali se spisovatelem Josefem Janštou a P. Jiřím Kaňou a jeho ministrantským hnutím Pueri Domini. A pak už časopis rostl, zvětšil se počet stran a začal se tisknout v barvě. Měli jsme soutěž pro ministrantské čtenářské kluby, ve které si kluci posílali různé šify, a s vítězi jsme pořádali víkendová setkání.

Tarsiciovi ale časem vyrostla sestřička

Kolem roku 2003 se do Tarsicia začaly ozývat děvčata, že by měla ráda také svoje stránky v časopise. Jenže my byli klučičí redakce a moc jsme nevěděli, co s tím. Zřejmě to byl ten kairos – naplněný čas, protože na jiném místě v republice vznikl mezi katolickou mládeží nápad vydávat dívčí časopis. Shodou náhod, na které nevěřím, jsme se o sobě

dozvěděli a začali s vydáváním dívčího časopisu IN! Od té doby také Tarsicius vychází jako měsíčník.

Co je poslání Tarsicia?

Inspirovat kluky ke službě. Pro kluky, kteří se obecně neradi do něčeho zapojují, je ministrování ta nejdostupnější činnost, do které se mohou pustit. Většina z nás, kteří Tarsicia tvoříme, jsmesami byli ministranty a pak se o ně starali. Uvědomujeme si, že ministrantská parta je to v tomhle světě unikátní. Je to společenství, ve kterém jsou prvňáci i středoškoláci. Ti starší se nad ty malé nevyvyšují a pomáhají jim, učí je, jak se věci dělají, předávají si znalosti z generace na generaci a jsou si všichni rovni. Je to takové první chlapecké společenství. Ministranti vidí kněze z blízka, touží být jako pan farář, zažijí, jak jedná a jak se k němu chovají lidé, jak žije svůj

duchovní život a když pak třeba zaslechnou Boží pozvání k duchovnímu povolání, už ví, co to obnáší.

Ptáme se fotografa

Protože fotoromány jsou nejoblíbenějšími stránkami v časopise, musíme tomu s fotografem Zbyňkem Pavienským přijít na kloub.

Proč je Fotoromán nejoblíbenější?

To je pravda. Mnoho čtenářů hledá v časopise nejdříve fotoromán a teprve pak začnou číst ostatní články. Nejspíš to bude jednoduchostí v předávání emocí. Když čtenářka vidí na fotografiích rozesmáté tváře a k tomu i nějaký vtipný text, tak ji to snadno pobaví. A naopak, když jde o něco smutného a vážného, tak se jí emoce skrytá v příběhu může snadno dotknout. Fotoromány a samozřejmě

● Komiks je forma, kterou lze oslovit děti, mládež i dospělé

● Fotoromán je často to první, co si čtenáři v časopise přečtou

i komiksy jsou oblíbené právě pro tento přenos a prožívání pocitů.

” Jak vzniká a vypadá scénář?

Dobrý scénář je základem fotorománu a napsat ho je velice náročná disciplína. Naše fotopříběhy jsou složeny zhruba z padesáti jedna fotografií a na tomto půdorysu je nutné postavit celý příběh od představení postav, vytvoření zápletky až po její vyřešení. Do každého příběhu se snažíme dostat morální poselství, které by ve čtenáři zanechalo pozitivní dojem a vedlo ho k zamyšlení. Nemůže jít samozřejmě o nějaké „velké pravdy“, spíše o drobnosti všedního života, o kamarádství a o vztahy. Snažíme se i o různorodost příběhů. Během roku se čtenář může potkávat s fotoromány dobrodružnými, zamilovanými i s duchovním přesahem. Občas mi pomůžou i „děcka“ z farnosti, kam jedu fotit a přijdou s dobrým nápadem na scénář. Za to jsme velmi vděční.

” Kdo je na fotkách a jak sháníš „modely“?

Na fotkách jsou obyčejné holky a kluci z farností. Nejsou to žádní profesionální modelové, mají pouze chuť se fotit a obětovat čas pro druhé. Většinou je to tak, že na začátku mají před objektivem trochu ostych, ale postupně se z nich stávají vynikající herci. Během focení se navíc užije spousta legrace, a i pro mě jako fotografa je to vždy příjemný zážitek. Fotíme holky a kluky starší čtrnácti let a kdokoliv by měl zájem, ať se ozve na e-mail redakce.

” Jak vypadá focení?

Tarsicius

Kontakt

Časopis Tarsicius vychází pro každého, kdo o něj projeví zájem, financován je pouze z darů některých čtenářů. Objednat si ho můžete na adrese: Tarsicius Horní nám. 12, 466 01 Jablonec n. N., ddkud vám přijde zdarma. Pokud se vám bude líbit, můžete přispět darem podle svého uvážení na č. ú. 22 00 03 25 24/2010.

Focení do fotorománu je herecká disciplína, neboť obsahem každého snímku je v podstatě divadelní etuda. Některé věci jsou jednodušší, ale zahrát bez jakéhokoliv hereckého výcviku třeba hádku, pláč nebo vyjádření lásky, může být velice těžké. O to víc mě vždycky překvapí, jak perfektně se s tím holky a kluci vyřádají.

” Co tě na tom baví a co je obtížné?

Na focení mě nejvíc baví být v partě s lidmi a společně se podílet na vytváření dobré věci. A náročná je na tom skutečnost, že přijedu někde na faru a neznám lidi, se kterými budu fotit. Neznám ani prostředí, prostě jedu do prázdna a doufám, že to dobře dopadne. I když jsem občas musel během focení volat na pomoc všechny svaté, nikdy se nestalo, že bychom fotoromán nedofotili. I když je to občas těžké, tak společenství, které během focení vzniká, je nádherné a já jsem vděčný, že můžu být „in.“

Tarsicius

Legenda o sv. Tarsiciovi praví, že během pronásledování křesťanů v Římě se řešil problém, jak dostat Eucharistii k uvězněným křesťanům. Protože dospělý muž by mohl být nápadný, nabídl se malý Tarsicius, že do vězení jednodušeji proklouzne on, a tak nosil svátost odsouzeným na smrt sám. Jednou ho ale před budovou k smrti utloukla parta výrostků, kterým nechtěl ukázat, co chrání pod košilí. Voják, který ho našel, byl tajným křesťanem, a tak mu stačil ještě podat před smrtí svátost, kterou Tarsicius před výrostky uchránil.

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Vladimíra Vaničková a kol. (ed.)

Miloslav kardinál Vlk

Reflexe a vzpomínky

Shorník zachycuje podíl kardinála Vlka na obnově společenských i církevních struktur zdevastovaných v době totality, obnovení charitní činnosti, i opětovné zřízení kvalitního církevního školství. Kniha se snaží postihnout i lidský rozměr kardinála. Plastický portrét doplňuje na 200 fotografií. *Váz., 648 str., 798 Kč*

Ilijás al-Džamhúrí

Mystik z Libanonu

Svatý Šarbel Machlúf

Svatý Šarbel (1828–1898) je velký světec patřící k východní maronitské křesťanské církvi. Už během života jej spolubratři i lidé v okolí považovali za Božího muže, obdařeného mnohými charismaty; když zemřel, děly se u jeho hrobu zvláštní úkazy. Později na jeho přímluvu došlo k mnohým uzdravením i obrácením, což vedlo k zahájení kanonizačního procesu. K jeho hrobu přicházejí poutníci z celého světa, křesťané i muslimové. *Brož, 128 str., 199 Kč*

Pod taktovkou Matky Boží

To, že časopis Immaculata vychází příštím rokem již 30 let, je zásluhou především té, do jejíž péče je časopis svěřen – Neposkvrněné. Ona si volí své prostředky k tomu, aby časopis dál přicházel k lidem domů a povzbuzoval je ve víře. Těm, kteří vědí, jak časopis vznikl a vyvíjel se, nezbývá než smeknout před touto Ochránkyní, která bdí nad svým dílem.

Maxmiliánův výhonek

Vydávání časopisu Immaculata má svou inspiraci v polském časopise Rytíř Neposkvrněné, který v roce 1922 začal vydávat sv. Maxmilián Maria Kolbe s myšlenkou, aby časopis vedl lidi blíže k Bohu skrze Neposkvrněnou Pannu Marii. 70 let poté, co sv. Maxmilián uvedl v život tuto myšlenku v Polsku, našla svou odezvu i v České republice. Psal se rok 1991 a Bogdan Sikora, mladý lékař z Karlovy Studánky, hledající odpověď na otázku, kde ho chce Bůh mít, udělal to stejné, co svatý Maxmilián. Šel do kostela zasvěceného Panně Marii a v modlitbě jí odevzdal svůj život, aby Ona s jeho životem něco udělala. A ona jeho prosbu skutečně vyslyšela.

Věci se dávají do pohybu

Týden po svěření svého života Matce Boží potkává Bogdan Sikora u stejného kostela skupinku kněží, mezi nimiž byl i otec Josef Petrák, nadšený Rytíř Neposkvrněné. „Velmi na mě zapůsobilo, jak otec Petrák hovořil o svatém Maxmiliánovi a jeho touze evangelizovat všude, kam přišel, protože mu záleželo na spáse duší. Jeho slova ve mně znovu probudila touhu patřit Matce Boží a přidat se do Rytířstva Neposkvrněné a podílet se na jeho evangelizačním úsilí,“ dodává dnes již řeholník otec minorita Bogdan Sikora.

Pán Ježíš zasahuje

Touha mladého lékaře hledala nějaké praktické uchopení. K tomu došlo v roce 1991, kdy se vydal s o. Josefem Petrákem na sympozium o sv. Maxmiliánovi do Německa. „Ve snaze utišit neklid duše

⬮ P. Bogdan Sikora (vlevo), Jitka Navrátilová, br. Bohdan Heczko (vpravo) na pouti na Velehradě 5. 7. 2013

a nalézt odpověď na otázku, co má ve svém životě dělat, zeptal se v modlitbě Pána Ježíše: „Pane, co mám dělat? Jak nejlépe lidem přiblížit Tvou lásku?“ A tehdy mi hlavou proletěla myšlenka: Co tak vydávat časopis?“

Časopis!?

Prvotní nadšení však bylo záhy vystřídáno pochybnostmi týkajícími se toho, jak je možné něco takového prakticky zrealizovat. Nicméně, jak se říká: Když je touha, cesta se vždy najde. A tak v roce 1992 byl do života uveden časopis pod názvem Immaculata čili Neposkvrněná jako připomínka té, které je celý časopis svěřen. Časopis vznikl pod ochrannými křídly bratří minoritů, do jejichž řad nakonec Bogdan Sikora vstoupil. Protože však musel odjet na několikaletou řeholní

formaci, byl nucen předat svou šéfredaktorskou štafetu dál s důvěrou, že Matka Boží, která si stejně časopis řídí, se o vše postará.

Bohdan střídá Bogdana

„Vždy jsem si přál spolupracovat na díle svatého Maxmiliána. Líbilo se mi pracovat s tiskařskými stroji a zabezpečovat technickou stránku časopisu,“ říká bratr Bohdan Heczko, kterému předal otec Sikora starost o časopis. „Nikdy by mě ale nenapadlo, že budu muset nést i celou tíhu vydávání časopisu. To bylo něco, na co jsem nebyl vůbec připraven,“ dodává. Dnes dělá šéfredaktora již 25 let.

IMMACULATA
KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO ŽIVOT Z VÍRY

Spojení s Rytířstvem Neposkvrněné

Svatý Maxmilián začal v Polsku vydávat časopis Rytíř Neposkvrněné jako nástroj evangelizace, aby bylo zachráněno co nejvíce duší. Název časopisu odkazoval na hnutí Rytířstvo Neposkvrněné, které založil v roce 1917 jako přímou reakci na ostentativní hanobení Boha a vyvyšování satana v Římě během zednářských demonstrací, kterých byl sv. Maxmilián očitým svědkem. Obdobně tak je tomu i v České republice. Jak hnutí, tak časopis spolu úzce souvisí a vzájemně se podporují. Proto můžete na poutích po českých a moravských zemích zahlédnout či navštívit stánek s časopisem Immaculata a materiály týkajícími se hnutí Rytířstva Neposkvrněné. Řada čtenářů je také odevzdána Matce Boží skrze Rytířstvo Neposkvrněné, do něhož se od roku 1992, kdy k nám toto hnutí proniklo, přihlásilo na 11 500 členů.

Přečíst si a poslouchat Immaculatu

Za téměř 30 let prošel časopis svým vývojem, a to jak po stránce obsahové, tak i grafické. Dřívější „kabelkový“ formát byl vystřídán větším formátem s kvalitní moderní grafikou. V posledních letech se časopis zaměřuje na konkrétní témata, jako je například Desatero (2018–2019), svátosti (2020), a letošní rok se věnuje jednotlivým darům Ducha Svatého.

Obálka jednoho z čísel časopisu

Poslední novinkou je, že si časopis mohou čtenáři také poslechnout v audioverzi na zvukových platformách, jako je např. Spotify, Soundcloud, iTunes či Podcasty Google.

Přidejte se k nám!

Pokud máte zájem se přidat do velké rodiny Rytířstva Neposkvrněné a čtenářů časopisu Immaculata, rádi Vás vezmeme mezi sebe. Více se můžete o Rytířstvu a Immaculatě dočíst na stránkách <https://immaculata.minorite.cz>.

Jitka Navrátilová, zástupkyně šéfredaktora a koordinátorka Rytířstva Neposkvrněné

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Jiří Macháně

Kostel – návod k použití

Co, kdo, kdy, kde, jak, v kostele a o kostele

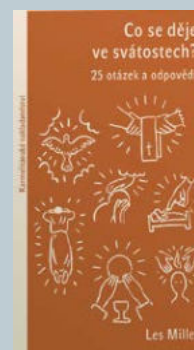

Publikace seznamuje široký okruh zájemců s tím, kde se co vyskytuje v katolickém kostele, jak se v kostele chovat a co se v kostele obvykle děje. Je napsána živým jazykem a určena je především těm, kdo do kostela vstupují s pocitem nepatříčnosti nebo mají strach, že by se ztrapnili. Brož., 56 str., 99 Kč

Les Miller

Co se děje ve svátostech?

Odpovědi na nejčastější otázky

Je sedm svátostí: křest, biřmování, eucharistie, svěcení, manželství, smíření a pomazání nemocných. Sedm úžasných a silných setkání s Bohem. Svátosti církve přivádějí člověka do osobního kontaktu s tajemnou Boží láskou. Knížka poslouží úplným začátečníkům i těm, kdo si chtějí osvěžit základy katolického učení. Brož., 68 str., 119 Kč

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory – září 2021

Zveme vás na tyto akce, na které aktuálně probíhá přihlašování

- 6.–9. září Manželské setkání seniorů, Marianum, Janské Lázně
- 9.–15. září Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd do Rakouska – tyrolské Alpy a jezero Achensee

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 32, 500 03 Hradec Králové
telefony: 495 063 661, 737 215 328, 734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz
www.dcsbk.cz, www.simeon.cz

Z historie Proglasu

Myšlenka **rozhlasového vysílání v rukách křesťanů** není nijak nová, sahá někam k roku 1930, k vynálezci Guglielmu Marconimu a papeži Piu XI., z jejichž spolupráce se zrodilo Radio Vatikán. Počátky vzniku Radia Proglas sahají do léta 1989, kdy se společensko-politická situace jevila již neudržitelnou a bylo třeba plánovat budoucnost ve svobodě, jakmile se před našimi zeměmi otevře. Otázka tedy nezněla zda, ale jak, odkdy, s kým, za kolik.

Sametová

Velkým úkolem po sametové revoluci bylo operativně převzít zkušenosti z rozhlasového vysílání křesťanů ve světě. Tohoto úkolu se ujal elektroinženýr a tajně svěcený kněz Martin Holík. Prvními hybateli byli rodina a také přátelé kolem střediska Radost na samotě Amerika nad Kláštercem nad Orlicí v královéhradecké diecézi, místa letních táborů a celoročního skrytého setkávání mladých křesťanů.

Tajně svěcený kněz František Fráňa říkal: „*Dělej, co nikdo nedělá.*“ Úmysl podporoval svým entuziasmem i tajně svěcený biskup skryté části mlčící církve Stanislav Krátký. „*Rádio, televizi a univerzitu, Martine!*“

V roce 1990 se ze strany církve mísily nadšení z nových možností, a také pochopitelná nedůvěra k mladému, tajně svěcenému knězi-inženýrovi. Jak získat první peníze na technologie a první platy? Pomohli křesťané z okolních zemí i z USA. Nemohu opominout předvídací důvěru sídelního biskupa brněnské diecéze Vojtěcha Cikrleho.

Po návštěvě Radia Maria v italské Erbě jsme se pevně rozhodli pro ideu neziskového, nekomerčního, na posluchačích záměrně závislého rádia: najmete lidi, koupíte přístroje, začnete vysílat, tu a tam řeknete: „*Nevysíláme reklamu, nežebíráme, přinášíme vám obsah. Jestliže se vám líbí, pošlete nám na mzdy, na techniku a na režii. Děkuje.*“

První roky

Božích náhod při vzniku a rozvoji Proglasu bylo tolik, že by vydaly na tlustou knihu. Prvních osm let se rádio rozvíjelo extenzivně podle pravidla *Přispěj na provozování svého rozhlasu a přidej něco ve prospěch posluchačů budoucích.*

Postupně vznikalo v každé diecézi (včetně KH) malé studio, našli jsme a obhájili kmity pro Svatý Hostýn (1995), Brno (1996), Praděd (1997), Ještěd (1999), Uherský Brod (2001), Příbram (2001), Nové Hrady (2001), České Budějovice (2004), Tábor (2004), Písek (2004), Velké Meziříčí (2005), Žďár nad Sázavou (2005), Znojmo (2005) a Domažlice (2014). Novou licenci v roce 2000 se Proglas dostal k modernímu digitálnímu vysílání DVBT, od roku 2011 k systému DAB+. V roce 2021 vysílá Proglas z více než dvaceti DAB+ vysílačů pro více než polovinu obyvatel Česka.

Zbývá potvrdit, jak šťastné bylo někdejší rozhodnutí o způsobu financování: zatímco komerční rádia během let podlehla postupnému koncentrování do několika

mediálních domů, Proglasu tím, že je nekomerční, svébytné postavení zůstává.

Po mnoha letech přátelského a prospěšného soužití s Biskupským gymnáziem v Barvičově ulici se Proglas v závěru roku 2020 přestěhoval do nových prostor v Olomoucké ulici.

Shrňme to

Nekomerční způsob existence, počáteční finanční impuls z Vídně, Washingtonu a ČBK, podstatná důvěra sídelního biskupa Vojtěcha Cikrleho, mnohaletá přípravná práce hrstky přesvědčených lidí – to vše dalo vyrůst médiu, jež více než čtvrt století neokázale, ale nepřehlédnutelně „*mluví s apoštolem Petrem o připravenosti hájit se před každým, kdo se ptá po důvodech naší naděje*“, směřuje podle vzoru svatých Cyrila a Metoděje nejen k pastorační věřícím, ale otevírá dveře i hledajícím a lidem milujícím kulturu a kultivovanost, lidem dobré vůle. Je dílem devadesáti pracovníků, tří set padesáti trvalých spolupracovníků, tisíce dvou set Kamarádů Proglasu a více než padesáti tisíc přispívajících posluchačů. Dílo je to bezesporu společné. Bude žít tak dlouho, dokud jej budou lidé chtít tvořit a používat.

Martin Holík, ředitel

**Pro uši i pro duši
Proglas
rádio pro vlídný domov**

Novinky v programu Proglasu a podcasty

Ani Proglasu se nevyhnul trend podcastů

Podcast je rozhlasový pořad, jehož výhodou je, že lze poslouchat přímo v mobilu či počítači. Zároveň můžete svůj oblíbený podcast tzv. odebírat – neuteče vám žádný nový díl.

Proglasové pořady najdete v podcastových aplikacích Spotify, Google Podcasts, Apple podcast nebo Audiolibrix.

V podcastech najdete nově **Myšlenku na den** – krátké zamyšlení na každý den od současných autorů i klasiků.

Poslouchat můžete i vybrané pořady **Dopoledne s Proglasem**, které nabízí zajímavé hosty, podnětné rozhovory, duchovní útěchu, aktuální informace, ale třeba i čas pro oddechnutí a úsměv.

Nejúspěšnějším proglasovým podcastem je **Na dřěň**, určený pro (nejen) mladého kriticky smýšlejícího posluchače, který se nebojí ptát na hlubší otázky. Jak žít naplněný život? Jak dělat ta správná rozhodnutí? Jak mít sebevědomí, ale zároveň nezapomínat na lidi kolem sebe? Vztahy, hledání smyslu života, sociální problematika, angažovanost ve veřejném dění, ekologie, cestování, psychologie, víra (i nevíra). Mladí redaktori se nevyhýbají ani kontroverzním tématům. Poslouvejte **každý čtvrtek od 16.00** ve vysílání Proglasu nebo v podcastech.

Novinkou v programu je pořad a podcast **Za 5 pět**, publicistických 45 minut přináší **každou sobotu od 16.55** blízká

setkání s výjimečnými hosty a rozhovory na relevantní a aktuální témata, která často mohou být vnímána jako morálně problematická nebo zatížená stereotypy.

Pořad vychází vstříc náročnému a kritickému posluchači, čerpá přitom z kompetencí zkušené autorské dvojice jako dramaturgů a průvodců pořadem – **Hany Scharffové a Petra Viziny**.

Vaší pozornosti by neměl uniknout ani pořad **13+**. V něm redaktori Proglasu reagují na současné dění a ptají se na podrobnosti. **Každý všední den po zprávách v jednu** odpoledne sledujte rozhovory, které se vydávají k jádru událostí, a diskuse hostů k otázkám probíraným ve veřejné debatě. **13+, to jsou aktuality v souvislostech.**

Televize Noe slaví

Naše jediná **křesťanská televize** již vysílá 15 let! Dnes už se to může zdát jako samozřejmost, ale v roce 2006 rozhodně ne každý věřil, že si křesťané dokáží ufinancovat vlastní televizní kanál.

Jako první tomu uvěřil tehdy mladý kněz P. Leoš Ryška SDB, sám vystudovaný režisér na Filmové škole Zlín a zakladatel Studia Telepace. To vzniklo ještě o deset let dříve. Ale povedlo se. Na letošních oslavách 15 let vysílání byli přítomni mnozí, kteří se na vzniku televize podíleli. Olomoucký arcibiskup Jan Graubner v myšlenku doufal již dobré čtvrtstoletí, proto byl pracovníky Noe požádán, aby celebroidl děkovnou mši svatou v ostravském kostele svatého Václava. Vznik televize od začátku podporoval i ostravsko-opavský biskup František Václav Lobkowicz, toho však pro nemoc zastupoval biskup Martin David, který o den později sloužil mši svatou v kapli televize Noe. Zaměstnanci televize spolu s obětími dary symbolicky přinesli kameru a další televizní techniku. Přinesli ale také fotografie některých tvůrců, kteří již televizi podporují z Věčnosti. Největší dík však patřil Bohu, a samozřejmě dárům, kteří tuto „nebeskou kazatelnu“ pomáhají vytvářet.

Ⓜ Natáčení pořadu TV Noe, foto Pavel Zuchnický

Hlavním zaměřením televize Noe je šíření pozitivních hodnot ve společnosti a rozšiřování duchovního i kulturního obzoru diváka. Noe je názorově a nábožensky snášenlivá, ekumenicky laděná,

nezapomíná ani na “starší bratry ve víře” tedy na občasně pořady s židovskou tematikou, především v hudbě. Hudba je na Noe ostatně představována velmi pestře od křesťanských písniček,

MEZI NEBEM A ZEMÍ

**Magazín o víře a spiritualitě
v souvislostech.**

**Reportáže, rozhovory,
aktuální informace, duchovní slovo.**

**Každou sobotu od 9.00 hod.
ve vysílání Rádía vašeho kraje.**

 Pardubice 104.7 FM | 102.4 FM | 98.6 FM
Český rozhlas

 Hradec Králové 90.5 FM | 95.3 FM | 96.5 FM
Český rozhlas

TV Noe: Kde nás potkáte?

červen

- 27. 6. – **MFF Strážnice**, přímý přenos soutěžního pořadu Jak ji znáte?!
- 27. 6. – **primice P. Petra Gottharda Kryštofa Janíčka**, farní zahrada, Újezd u Uničova

červenec

- 1. 7. – **opera Hubička**, Divadlo Antonína Dvořáka, Ostrava
- 2.–4. 7. – **Rožnovské slavnosti**, Rožnov pod Radhoštěm
- 3. 7. – **primice P. Dominika Kováře**, u farního kostela sv. Kateřiny, Lidečko
- 5. 7. – **primice P. Filipa Hochmana**, Masarykovo náměstí, Kyjov
- 10. 7. – **primice P. Michala Stauffčíka**, náměstí Velké Moravy, Staré Město
- 15.–17. 7. – **Czech Music Crossroads**, dům Hlubina, Ostrava
- 24.–31. 7. – **Folkové prázdniny**, zámek, Náměšť n. Osl. (pouze jeden den)
- 24. 7. – 1. 8. – **Akademické týdny**, chata Horalka, Sněžné v Orlických horách
- 30. 7. – 1. 8. – **Jánošíkovy dny** Terchová, Slovensko

srpen

- 20.–22. 8. – **United**, Vsetín (pouze 21. srpna)
- 22. 8. – **mše svatá**, kostel svatého Rocha, Slopné
- 25. 8. – **mše svatá**, Klášter premonstrátů Teplá
- 27.–29. 8. – **Mohelnický FolkFest**, Mohelnice

folku, přes jazz i folklór a dechovku až po symfonie a opery. Muzikanti s televizí rádi spolupracují pro její citlivou práci se zvukem. Noe tak pomáhá divákům, kteří potřebují odpočinek, radu, pomoc, ochranu a modlitbu. To se projevilo také během pandemie koronaviru, kdy Noe, stejně jako Radio Proglas, zprostředkovávala online bohoslužby, adorace, modlitby, chvály i přednášky.

Nezapomněla ani na dětského diváka, například katechetickým pořadem Ovečky v karanténě. Informovala také o aktuálním dění a o poznatcích vědy k současné situaci.

Především je však televize Noe živým společenstvím, kde se tvůrci i diváci modlí za potřeby církve i za sebe navzájem a v jednotě tak kráčí ke Kristu.

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00 Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelství.portal

Amélia Fleurot

Odpustit druhým, odpustit sobě

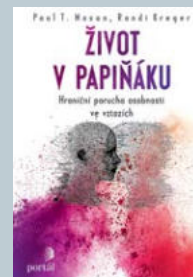

Odpouštíme někdy jen na oko či ze slušnosti? A nestálo by za to, naučit se odpouštět skutečně a autenticky? Odpustit těm, kteří nás zranili, znamená pochopit, že dotyčný ublížil především sám sobě. Skutečně odpustit neznamená rezignovat na spravedlnost a vlastní blaho, ale naopak obdarovat sám sebe něčím velmi cenným. *Váz., 192 s., 299 Kč*

Paul T. Mason, Randi Kreger

Život v papířáku

Hraniční porucha osobnosti ve vztazích

Máte pocit, že vámi váš blízký manipuluje, kontroluje vás nebo vám lže? Jste terčem iracionálních útoků? Musíte stále „našlapovat po špičkách“? Pokud ano, je možné, že má váš blízký hraniční poruchu osobnosti (HPO). Tato kniha pomůže porozumět této destruktivní poruše, nastavovat si hranice a přestat se nechat ovládat nebezpečným hraničním chováním. *Brož., 296 s., 449 Kč*

Programové schéma televize Noe

Denní schéma

Denně

Počasi: 9.15, 11.30, 14.35 a 17.35

Přejeme si: 11.45 a 19.50

Polední modlitba: 12.00

Mše svatá: pondělí až pátek 12.05
neděle 10.00

Hlavní vysílací čas: 20.05

Pondělí – pátek

Živě s Noe: 9.00, 11.30 a 17.45

Za obzorem: 14.00 a 21.30

Pořady pro děti a mládež: v podvečer

Sobota

dopoledne – pořady pro děti a mládež
v podvečer – publicistika

Neděle

odpoledne – dechovka i zpravodajství
v podvečer – pořady pro děti a mládež

Pořady v hlavním vysílacím čase

Pondělí – diskuse – duchovní téma, církev v ČR

Úterý – papež František, misie, příroda

Středa – adorace, večer chval, interaktivní pořad

Čtvrtek – folklór, folk, jazz, talk show s umělci

Pátek – diskuse na celospolečenské téma, listárna

Sobota – krása přírody, sportu, vědy, vesmíru

Neděle – hraný film nebo hudební pořad

Vše zpravidla v přímém přenosu s možností telefonátů
nebo sms zpráv diváků.

Zpětné přehrávání všech pořadů skrze funkci červeného
tlačítka (HbbTV), videotéka a podcasty na webu.

Schéma je platné mimo období letních prázdnin

Signály – Na jedné vlně

Signály.cz (nebo jak se zkráceně říká „signály“) jsou **ekumenický web**, jehož hlavním cílem je podpora mládeže v online prostoru, digitální evangelizace a přibližování života s Bohem skrze internet a sociální sítě.

Projekt vznikl v roce 2001 nejprve jako nástěnka akcí Sekce pro mládež České biskupské konference a postupem času se proměnil až do aktuálního komunitního webu. K této zásadní změně došlo 13. srpna v roce 2007, kdy byla nová podoba signálů představena na Celostátním setkání mládeže v Táboře. 13. 10. 2007 pak došlo k založení občanského sdružení, dnešního spolku signály.cz, z.s. V současnosti tvoří obsah komunitního webu především sami uživatelé. Signály jim nabízí prostor pro tvorbu vlastních blogů a vzájemný dialog, také umožňují zakládat společenství a v nich diskutovat, sdílet fotografie nebo informovat o akcích.

Jako jeden z blogů vznikl na signálech tzv. s.magazín, což byl aktivnější a organizovaný blog, publikující jako internetový časopis pro mladá. Tento blog se postupem času vyvíjel až do současné podoby – **Magazínu Signály**. Ten se stal svébytným sesterským projektem signálů. Pro jeho větší samostatnost byl také vytvořen vlastní nový web a bylo odděleno vedení těchto dvou projektů – komunitní web má svůj realizační tým a magazín svoji šéfredaktorku a redakční radu. Důležitým krokem, který se odehrával na podzim roku 2020, bylo také oživení redakce získáním nových autorů. Nyní tedy tvoří tým magazínu dvanáct stálých redaktorů a několik externích občasných přispěvatelů. Zatím poslední změnou bylo zavedení každodenního vydávání

článku, což se daří už od ledna držet. Svým čtenářům Magazín Signály nabízí články o aktuálním dění nejen v církvi, o víře, články zaměřující se na osobnostní a duchovní růst, rozhovory, dále texty o vztazích, kultuře, ekologii a udržitelnosti a dalších tématech. Každou neděli také vychází příslušné liturgické texty s krátkým zamyšlením. Magazín se snaží cílit především na starší mládež a vysokoškoláky, ale najdete v něm také pravidelné katecheze pro děti a mnoho textů jistě osloví čtenáře napříč různými generacemi. Najdete ho na webových stránkách www.magazinsignaly.cz, kde ho můžete také finančně podpořit, aby se mohl dále rozvíjet a zdokonalovat.

Důležitým úkolem signálů, jak už bylo zmíněno, je digitální evangelizace, můžete je tedy najít také na sociálních sítích **Facebooku** ([signaly.cz](https://www.facebook.com/signaly.cz)) a **Instagramu** ([@signaly.cz](https://www.instagram.com/signaly.cz)). Tam jsou sdíleny různé důležité informace a zprávy, Magazín tam také sdílí zajímavé články, najdete

tam videa a upoutávky na události a akce z církevního prostředí nebo povzbudivá slova, citáty a modlitby. Důležitým projektem s tím spojeným jsou **Signály Awards**. Tento projekt se zaměřuje přímo na konkrétní příklady evangelizace v digitálním prostoru. Jedná se o udělování cen lidem, kteří se prostřednictvím svých účtů na sociálních sítích snaží evangelizovat a sdílet svoji cestu s Bohem. V letech 2017–2019 byly udělovány ceny za blog roku na webu signály.cz, v roce 2020 pak proběhl první ročník v současné podobě – tedy zaměřený na blog, Instagram a videokanal. V letošním roce 2021 také tým Signály Awards připravil sérii celoročních online vzdělávacích seminářů – témata jsou například novodobá evangelizace, kritické myšlení, mediální gramotnost a další. Informace o seminářích, aktuálním ročníku i o ročnících minulých najdete na webu www.signalyawards.cz. Signály najdete také na **YouTube**, kde mají svůj kanál [signalycz](https://www.youtube.com/channel/UC...).

Naše „signální“ parta

Chvála cestování

Při čem si odpočineme?

K létu patří možnost si odpočinout, využít pár týdnů dovolené a třeba se podívat za hranice naší země. Možná i proto, že nemáme moře. Mnohé to láká do ciziny, „covid necovid“.

Lidi jsou různí: někdo si odpočine s knížkou na lehátku doma u rybníka, jiný prostě potřebuje trochu cestovního dobrodružství.

K těm prvním zřejmě patřil skvělý spisovatel G. K. Chesterton, když napsal: „*Někteří lidé si stěžují, že ten a ten nic nedělá. Jiní, mnohem záhadnější, si dokonce stěžují, že sami nemají co dělat. Dostanou-li několik nádherných volných hodin nebo dní, stěžují si na jejich prázdnotu. Když se jim dostane velkého daru samoty, který je také darem svobody, zničí jej nějakou strašlivou karetní či míčovou hrou. Dostávám husí kůži, když vidím, jak lidé zahazují svou pracně nabytou dovolenou a chtějí znovu něco dělat. Já nemám nicnedělání nikdy dost...*“

On uměl obdivovat krásy světa, ale dokázal také objevit zajímavosti i dobrodružství doma, ve zdánlivě obyčejných věcech a maličkostech.

Bible a putování

Pro druhý případ je vhodný text (Sir 34,9): „*Kdo mnoho cestoval, mnoho poznal.*“

Totíž každá cesta je symbolem našeho celoživotního putování. V tomto světě jsme stále na cestě, bydlíme v jakémsi „dlouhodobějším hotýlku“ našeho domova, práce, přátel, kteří nás obklopují, ale v cíli nejsme – žijeme zde, ale putujeme DOMŮ.

V tom tkví duchovní obsah našich cest. Nejde jen o cestování z místa na místo, jde o putování s cílem poznat druhé i sebe sama, stát se zkušenějším, lepším a přiblížit se Bohu... Ostatně celá Bible spojuje nejdůležitější okamžiky dějin spásy s putováním: Abraham jde do zaslíbené

země, Mojžíš z egyptského otroctví do Izraele, Izraelité musí do zajetí v Babylóně a pak putují zpět, Maria spěchá do Ain Karim k Alžbětě a zanedlouho do Betléma a Egypta i Jeruzaléma, Ježíš putující po Svaté zemi, apoštolové po celém světě. Ježíš zanechává apoštolům jako svůj odkaz: „*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření.*“ (Mk 16,15)

Takže i já mívám v určitá období touhu poznat nový kraj, nové lidi, nově zakusit Boží pomoc a nejde jen o nás samotné, někdy tím můžeme ovlivnit i životy druhých:

Příhoda na konec

Vzpomněl jsem si na jedno setkání, které proběhlo na cestě autem kolem Baltu v roce 2003. Když jsme se vraceli přes Dánsko domů, začalo mírně pršet a nám se nechtělo spát venku. V jednom „náhodně“ objeveném katolickém kostele jsme před tím našli mapku s označením katolických farností v zemi (moc jich tam není) a párkrát jsme se marně pokoušeli získat jednoduchý nocleh. Jako poslední možnost jsme „náhodou“ vybrali město Ringsted. Našli jsme církevní školu bez dětí, což o prázdninách tolik neudiví

a hned vedle faru. Otevřel nám nějaký pán, ale farář to nebyl a jeden z kolegů bohoslovců na něj docela zhurta vyhrkl, že bychom rádi přespali. On nás pozval do farní kanceláře, vyptal se nás, kdo jsme, odkud jsme a kam jedeme. On za stolem a my na židlích před ním. Vypadalo to skoro jako výslech. Pak se rozpovídal i on a řekl, že faru hlídá, protože pan farář je na dovolené, a on že je policista v Kodani na kriminálce, dokonce, který vyšetřuje těžké zločiny a že „náhodou“ před chvílí tady seděl v kapli a procházel svůj život. Nedávno začal věřit a nyní má trochu křizovější období. Prosil Boha a svaté, aby dostal nějaké znamení, že Bůh je s ním a v tu chvíli jsme „náhodou“ zazvonili my. Nakonec jsme se večer všichni sešli na mši svaté, která byla obětována za něho a za jeho hledání. Když jsme druhý den ráno odjížděli, my přes Německo domů a on do Kodaně, tak jsme děkovali za skvělé přijetí a on poděkoval nám, že Bůh mu skrze nás odpověděl. I to může přinášet putování – stát se nástrojem Boží odpovědi a pomoci pro druhé.

Na všechny vaše cesty vám žehná

P. Jan Linhart)

Když člověk dýchne, měl by se správný zvon rozeznít

Cestou do věží **katedrály Svatého Ducha** jsme se zastavili u okna vysoko nad presbytářem, z něhož je nádherný pohled na Velké náměstí. Před sebou jsme jako na dlani měli barokní pískovcový Mariánský sloup, výraz poděkování za to, že se městu vyhnula morová epidemie, která Čechy postihla v roce 1713. Z ptačí perspektivy vidíme kostel Nanebevzetí Panny Marie, tušíme vedle stojící Bílou věž a kapli sv. Klimenta. Ale vzhůru ke zvonům, které pamatují Hradec gotický a renesanční.

„Na Vysočině, odkud pocházím, se pravidelně zvonilo v poledne a navečer,“ vrací se ve vzpomínce domů děkan František Hladký a pokračuje: „Když jsme s babičkou pracovali na poli a ozval se hlas zvonu, muži smekli čepice a lidé se pomodlili Anděl Páně. V některých vesnicích zvonili i ráno. Když zvon zazněl v neobvyklou dobu, lidé už podle toho, kterým se zvonilo, poznali, že někdo zemřel. Hlas zvonu člověka provázel každým dnem jeho života. Tam u nás jsme zvonili ručně. Každý, kdo má se zvony nějakou zkušenost, ví, že není jednoduché naučit se, zvláště na ty menší zvony, zvonit. My ministranti jsme vždycky měli radost, když se nám to povedlo, chlubili jsme se mezi sebou, kdo zvoní lépe, komu to líp vyšlo. Na venkově bývá zvon slyšet daleko, obzvláště když je pěkné počasí. Úplně jinak zní zvony tady ve městě, kde jejich hlas občas zaniká. V katedrále zvoníme každý den v poledne a večer v 18.00 hodin, jinak při slavnostních příležitostech. Zvony v katedrále jsou laděné společně s Augustinem na Bílé věži a se zvonem v kostele NPM, takže dohromady vytvářejí krásný souzvuk.“

77 **Vzápětí už v doprovodu katedrální kostelnice Milady Fejtkové stoupáme do horního patra jižní věže. Netrvá dlouho a držím v ruce srdce zvonu, který se jmenuje sv. Václav, říká se mu také lidově Žebrák.**

Ⓜ Zvon sv. Václav

„Máme velké štěstí, že se nám podařilo všechny zvony před pár lety důkladně opravit. Václav, u kterého jsme se zastavili ve vyšším patře jižní věže, je druhý největší zvon v katedrále,“ seznamuje nás děkan František Hladký. Zvon ulil v roce 1509 Ondřej Žáček. V roce 1533 zapálil blesk krov katedrály a požár zvon roztavil. Roku 1538 ho přelil Matěj Špic (zajímavé je, že řemeslo vykonával, přestože byl slepý) s bratrem Mikulášem. Vypovídá o tom nápis na obvodu zvonu. Dosahuje výšky 112 cm, průměru 144 cm a hmotnosti 1981 kg. Jeho nárazový tón je dis1. Nápis kolem koruny zvonu zní:

„Leta Panie M. D. XXXVIII. slit zwon ke cti a chwale Pana Boha Pannie Maryi rzisze nebeske za pana Jana Straky hospodarze miesta skrze Matiege Sspicze konwarze a Mikulasse rormaistra bratra geho: Bud z toho Pan Bůh pochwalen.“

Při opravě v letech 2001–2002 byla celá zvonová stolice rozebraná, dubové trámy byly očištěné, naimpregnované a hydrofobně upravené. Ve stolici byly obnoveny kovové spojovací prvky, zrestaurována byla všechna kovová táhla, kovářsky upravená, mnohá velmi citlivě nově udělaná. Úpravou prošlo i srdce zvonu a jeho uchycení. Byla opravena ložiska, ve kterých se pohybuje. Ke zvonu bylo instalováno elektrické zvonění s lineárními motory. Pokud k němu přijde odborník, který se trochu vyzná v řemeslné práci, nebo rozumí restaurátorským pracím, je mile překvapený, že i v dnešní době se dá dělat pečlivá, zodpovědná práce.

77 **Kdy je možné Václava slyšet, ptám se Milady Fejtkové. Je totiž nejen katedrální kostelnice, ale také zvonice.**

Václav zvoní v sobotu a v neděli v 18.00 hodin večer a v neděli ráno v 6.00 hodin. Jeho hlas zní nad Velkým náměstím už několik let také na slavnost sv. Václava, kdy je zvykem, že se rozeznívá ručně. Je sice, jak říkal pan děkan, stejně jako

☛ Zvon sv. Klement zvaný Nový

☛ Zvon Cecilka

☛ Zvon Cecílie

další zvony ovládaný lineárními motory, ale největší radost je, když člověk může zvonit na tyto svědky minulosti ručně. Lano se upevňuje nahoře k táhlům. Na zvon Václav zvoní dva zvoníci, proto jsou potřeba dva provazy. Zvoní oba současně, ale ještě tady mají střídače, protože když se zvoní delší dobu, tak je to docela namáhavé. Je to těžký zvon, takže je potřeba mít i určitou zručnost a zkušenost. Pocházím z malé vesničky Popovice ve Středočeském kraji, tatínek tam byl v kostele sv. Jakuba Staršího kostelníkem. Zvonili jsme spolu, a tak jsem už od dětství znala všechno, co k tomu patří.

„Naše paní kostelnice,“ přidává se děkan František Hladký, „má velké hudební nadání, velmi ráda zpívá, tak i to zvonění je jí blízké. Je výhodou, když je zvoník muzikální, a zvony jsou ve své podstatě také hudební nástroje“.

„Nejdůležitější je zvon rozhoupat, dojít do určitého rytmu a potom zase, když se končí, aby jeho srdce nebouchlo, musí se chytat. Musí tady být ještě jeden zvoník, který to zvonění zakončí. Dá se to zvládnout i v menším počtu, ale je lepší, když se někdo o to srdce postará. Věřím, že když člověk dýchne, tak se má správný zvon rozeznít, já jsem jenom tak lehce poklepala,“ dodává Milada Fejtková.

☛ Zůstáváme v jižní věži katedrály Svatého Ducha, ale po několika schůdkách jsme sešli k dalšímu zvonu. Jmenuje se sv. Klement, někdy se mu také říká Kliment, přízvisko má Nový.

„Zvoní pravidelně v sobotu v poledne a v neděli v 8.45 a v 10.15 hodin, kdy zve farníky na nedělní bohoslužby,“ ujímá se slova děkan Hladký. Dosahuje výšky jeden metr, má průměr 120 cm a váží 1382 kg. Jeho nárazový tón je gis1. Plášť zvonu zdobí dva reliéfy – Ukřižování s Pannou Marií a sv. Janem Evangelistou a Madona s dítětem. Latinský nápis v překladu zní: *„Toto dílo slito jest krásně a znamenitě ku chvále Ducha Sv. a Všech Svatých roku od narození Syna Božího 1510 Ondřejem řečeným Žáčkem, měšťanem tohoto města, slavně dokonáno a dokončeno jest v měsíci říjnu.“*

Opravovali jsme jej v letech 2002–2003 a musím říct, že mám z toho velikou radost. Když se díváme na všechny ty detaily, vidíme, jak je i v tomto případě zvonová stolice pečlivě opravená, vyčištěná, napuštěná proti působení „zuby času“. Jednotlivé kovové části jsou dělané na míru. Nové přístupové schodiště vede až úplně nahoru, do věže na balustrádu. Vidíme také detaily na hlavě zvonu, kovářsky zpracované prvky. Ta různá táhla, úchyty, hřebíky nebo šrouby apod. Mám k řemeslu celkem blízký vztah, nakonec jsem vyučený, tak mám radost, když vidím, že práce na té opravě byla odvedená s až mistrnou dokonalostí.

Důležitá je úcta k odkazu předků, k for-
telné řemeslnosti a zručnosti zvonářů, tehdy konvářů, v době gotiky a nastupující renesance. Středověcí konváři vyráběli také kostelní křtitelnice, možná proto se říká, že je to obrácený zvon. Já už tady

u katedrály nějaký čas působím, a tak si stále více a znovu uvědomuji, že člověk při té práci na obnově musí být především pokorný. Že by neměl práci našich předků ničit, ba naopak, že by ji měl respektovat a zviditelnit.

☛ Vystoupali jsme do severní věže. Cesta to byla poněkud krkolomná. František Hladký stojící na trámu nade mnou na otázku, zda to není nebezpečné, odpověděl s úsměvem: „Ne, ne, já už jsem tady zvyklý.“ Nad zvonem sv. Michael, zvaným též Orel, se doslova vznášel.

Je to největší zvon v katedrále, a protože pochází z roku 1496, je to zároveň druhý nejstarší zvon, který tady máme. Je 132 cm vysoký, má průměr 174 cm a váží 3847 kg, jeho nárazový tón je cis1.

Okolo koruny je latinský nápis, který v překladu zní: *„Na sklonku roku 1495 od narození Ježíše Krista, jež Hradečtí strastně pro zkaženost povětří strávili a jenž zdejší lidem mor přinesl nejvíce za dnů psích, když zároveň město kolem bylo zaplaveno a když lučiny málo co bylo vidět, radní řečeného města zavolavše k sobě konváře Ondřeje řečeného Žáčka a Václava, jeho pomocníka, svěřili jim ulití zvonu tohoto ku cti Boha Všemohoucího, blahoslavené Panny Marie a jména svého k ozdobě.“*

Michael prošel důkladnou obnovou v letech 2003–2007, také on je svědectvím dokonalé řemeslné práce našich současníků. Ti slavní zvonáři, kteří se zasloužili o zvony v katedrále, to byli, bez nadsázky,

umělci. A hlavy otevřené. Když vidím, že ani dnes, kdy lze používat jeřáby, plošiny a různé zvedací mechanismy, není jednoduché dostat do věže těžší kus nějakého materiálu. Při pohledu na dubové trámy třeba na zvonové stolici, si snad každý dovede představit, kolik jeden takový trám musel vážit. Ti lidé tehdy neměli k dispozici žádnou techniku, mechanizaci, tahali to sem po nějakých kladkách. I to je obdivuhodné, ta schopnost pracovat s takhle těžkými materiály.

Když se dotkneme gotického trámu, když pohladíme zvon, je to jako bychom si podávali ruku se všemi, kteří tudy šli před námi. V případě čtvrtého zvonu, ke kterému míříme o patro níže, to platí dvojnásob. Leopold, zvaný také Dominikál, je totiž v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové zvon nejstarší.

„Ondřej Žáček ho odlil v roce 1485,“ potvrzuje děkan František Hladký. Při výšce 80 cm a průměru 93 cm dosahuje hmotnosti 650 kg. Jeho nárazový tón je h1. Zhotoven byl krátce po požáru města v druhé polovině 15. století, jak dokládá nápis na jeho plášti: „*Leta tisyci-eho čtyrsteho osmdesátého pateho tento zvon list gest Panu Bohu ke cti a chwale.*“ Jméno Dominikál, Dominik nebo také Dominikán, se odvozuje od latinského slova dominicalis, jímž se označovala neděle, den Páně, protože se jím zvonilo k nedělním bohoslužbám. Zevrubnou opravou prošel v letech 2007–2009. Zvonění pravidelně v pondělí – pátek v poledne.

Jenom pro zajímavost ... Některé informace jsme převzali z knihy: Katedrální kostel Svatého Ducha v Hradci Králové od Václava Kalaše. Vydána byla roku 1896. Údaje o hmotnosti zvonů uvádí ve vídeňských centech. Vídeňský měrný systém byl poslední předmetrický systém měř používaný na našem území. Vídeňské jednotky platily v letech 1764–1876. V roce 1872 byl vydán zákon, který zavedl metrický systém. Stávající vídeňské jednotky platily ještě nějakou dobu, zákon ovšem určoval jejich přepočítání na metrické jednotky.

Vedle zvonu Leopold bývalo na zvonové stolici dlouho prázdné místo. Zvon, který

tam visíval, byl zrekvírován za 1. sv. války. Pořídít nový zvon do severní věže svatodušní katedrály se podařilo díky iniciativě dr. Františka Skopce. Biskup Josef Kajnek ho požehnal 28. září 2010.

„Už o rok dříve jsme začali jednat s firmou Perner z německého Pasova, která měla zastoupení v Českých Budějovicích. Ta nám nabídla ulít zvon, který se svou hmotností i laděním bude k ostatním hodit,“ upřesnil František Hladký. Zvon odlil zvonař Rudolf Perner na konci roku 2009. Má hmotnost 272 kg a v průměru měří 72 cm, jeho ladění je e2. Na horním okraji je nápis: „*Chci tě chválit, Hospodine, celým svým srdcem.*“ Čelní stranu zdobí reliéf klečící světice s varhanami v pozadí. Níže je pak text: „*Bože, na přimluvu sv. Cecílie nás naplň radostí.*“ A proč zvon nese jméno sv. Cecílie? Důvod je prostý. Jeho zrekvírovaný předchůdce měl stejné jméno. Jméno svaté Cecílie, patronky duchovní hudby, muzikantů, zpěváků, básníků a slepců.

◀ Zvon Michael

Do rodiny katedrálních zvonů přibyl na sklonku téhož roku ještě zvon Cecilka. Ulil ho zvonař Petr Rudolf Manoušek. Cecilka je replika rozbitého zvonu „Umíráčku“ z roku 1825, jehož úlomky jsou v majetku Muzea východních Čech. Zvon váží 24 kg, jeho spodní průměr má 350 mm, ladění je cis3. Na zvonu je nápis: „*Hradci Králové roku 2010 věnoval radní Martin Soukup.*“ Instalace Cecilky v katedrále sv. Ducha v Hradci Králové se konala 23. února 2011.

Důležité je ještě doplnit, že veškeré opravy zvonů, včetně oprav zvonových stolic, podlah a přístupových schodišť, jsou dílem nesmírně šikovného Pavla Kovače, technika a restaurátora v jedné osobě. Práce bylo možné provádět díky sponzorským darům akciové společnosti Východočeská plynárenská a angažovanému pochopení jejího generálního ředitele Bohdana Páska. Celkové náklady na opravu všech zvonů v katedrále činily téměř tři milióny Kč.

Soubor zvonů na Velkém náměstí je zcela mimořádný a ojedinělý. Symbolem Hradce Králové je Augustin, ale to byl vždy zvon patřící městu. Ondřej Žáček ho sice odlil v roce 1509, ale svěcení se dočkal až v roce 1705. Na žádost hradeckých měšťanů se slavnostního aktu ujal biskup Tobiáš Jan Becker. Ze severní věže svatodušní katedrály zní Leopold z roku 1485 a Michael z roku 1496. V jižní věži visí Klement z roku 1510 a Václav přelítý v roce 1538. Plus dva zvony ze současnosti. Cecílie byla odlita v roce 2009 a zvon Cecilka v roce 2010. Ve věži kostela Nanebevzetí Panny Marie je barokní zvon Marie z roku 1766. Osm, dlužno poznamenat funkčních zvonů, dohromady váží více než 18 tun. Úctyhodné zjištění!

„Určitě, často si to uvědomuji tady v katedrále“, ujímá se závěrečného slova Mons. František Hladký. „Byla založena před více než sedmi sty lety a je tady ještě dost věcí, které nám tu dobu připomínají, máme možnost si na ně takzvaně sáhnout. Člověk ale musí být nesmírně pokorný a skromný, aby ty památky neponičil, ale aby jim, pokud to potřebují, pomohl. Také zvonům hodně dlužíme a měli bychom jim to vrátit. Za všechny ty požáry, které je třeba i roztavily, za všechny válečné rekvizice, když mnohde o své zvony přišly a ty se už do toho svého kostela nevrátily. Vidím to i v tom širším kontextu. Ne vždycky se s náležitou úctou chováme nejen ke zvonům, ale i k jiným památkám, kostelům, varhanám, Božím mukám. Domnívám se, že naše společnost by měla v tomto směru poněkud vyspět.“

Dopis z Indie sužované koronavirem

Zdravím vás z Kohimy.

Vyřídte prosím naše modlitby a přání všeho dobrého všem našim dárcům. Během druhé vlny zde v Indii zemřelo již více než 200 řeholních sester a 190 kněží. Děkuji Bohu, že všichni kněží a řeholníci v naší diecézi jsou zatím v pořádku, i když se zde infekce také šíří. Neustále se modlíme, aby nás i nadále Bůh ochraňoval.

Naše diecéze vytvořila pracovní skupinu Covid, která má za cíl pomáhat lidem v nouzi. Pokračujeme ve službě postiženým lidem tím, že jim poskytujeme potraviny, zdravotnické balíčky a další potřebnou pomoc.

Podle některých odborných studií bude severovýchodní Indie ohniskem pro

šíření koronavirové infekce během třetí vlny pandemie.

Během druhé vlny byl jedním z velkých problémů, kterým jsme čelili, nedostatek vhodného místa pro karanténu, izolaci a urgentní příjem, zejména pro kněze a řeholní sestry. Máme sice malé zdravotní středisko (jen se čtyřmi malými pokoji a osmi běžnými postelemi), ale momentálně ho využívají lidé z venku, kteří sem denně přicházejí kvůli lékařské péči, protože se nachází v těsné blízkosti zařízení, kam přicházejí lidé se všemi druhy nemocí. Proto je jednou z našich nejnaléhavějších potřeb zbudování izolačního oddělení s minimálně 10 pokoji (pět pro muže a pět pro ženy) a alespoň ze dvou pokojů udělat jednotku intenzivní péče. Celkové náklady na zbudování tohoto oddělení

činí přibližně 70 tisíc amerických dolarů. Toto je v současnosti velmi naléhavá potřeba naší diecéze, na kterou se snažím získat pomoc z různých zdrojů. Prosím modlete se, aby se nám to podařilo.

V těchto dnech se objevila velká naděje pro naši zemi. Předseda vlády slíbil očkování všem osobám nad 18 let zdarma. Je však nutné, abychom byli očkovaní co nejdříve, jinak bude zdejší situace ještě více tragická.

Prosím, abyste na nás nadále pamatovali v modlitbách.

Přeji vám vše dobré a modlím se za vás,

biskup Dr. James Thoppil, Kohima)
Nagaland

č. účtu: 72540444/2700, VS 19, poznámka: KORONA

**Papežská
misijní díla**

Na Kropáče 30/1
500 03 Hradec Králové
e-mail: pmd@missio.cz
FB: PapezskaMisijniDila

www.missio.cz

20. SVATOANENSKÉ ZAHRADNÍ SLAVNOSTI

A PREZENTACE ŘEMESEL OD STŘEDOVĚKU PO 19. STOLETÍ

24. 7. 2021

od 10:00 Domov sv. Josefa, Žireč – Dvůr Králové nad Labem

Voxel & spol.

HRADIŠŤAN & J. Pavlica

folk a country
Grošáci

operní zpěv a varhany
Lucia Bildová
Jana Havlíčková

divadlo pro děti
Kozlík

tanec a zpěvy
Barunka

hrad-rock
Quanti Minoris

barokní zpěvy
Alla Breve

varhany, zvonkový klavír
Václav Uhlíř

kontrabasové kvarteto
Bumblebass

tanec a zpěvy
La Fiamma

Mše svatá v kostele sv. Anny (doprovází soubor La Bilancetta)

doprovodný program: komentované prohlídky, řemeslný jarmark, módní přehlídka, jízdy na koni a historických kolech, rikša, ZOO park Stěžery, program pro děti

programem provází
Josef Mádle

záštitu převzal Pavel Bělobrádek, poslanec PČR

akci podporují:

fler

Dvůr Králové
nad Labem

mediální
partner

vstupné: plné 190 Kč, snížené 80 Kč, rodinné 450 Kč, ZTP zdarma

www.domovsvatehojosefa.cz

Pořádá Domov sv. Josefa, jediné zařízení pro nemocné roztroušenou sklerózou v ČR. 100% výtěžku bude použito v souladu s účelem veřejné sbírky, oznámené Krajskému úřadu v Hradci Králové ze dne 8. 7. 2015

www.arealzirec.cz

Maturantka dobrovolnicí v covidu

Devatenáctiletá Eliška letos maturovala na Zdravotním lyceu a má za sebou přijímačky na vysokou. Určitě jí to dalo zabrat, ale přesto ještě stihla „dobrovolničit“ u nás v Dobrovolnickém centru hradecké Diecézní charity. V době nejtěžšího lockdownu Eliška pomáhala s distanční výukou dětí zdravotních sester a pečovatelek, aby mohly dál pečovat o své klienty a pacienty. Co jí to dalo a jak to zvládala, jsme se zeptali přímo mladé studentky.

Proč ses rozhodla pomáhat jako dobrovolnice zrovna v covidu a co ti to dalo?

Chodila jsem jako dobrovolník do nemocnice na psychiatrii ještě před covidem a chtěla jsem v tom pokračovat. Ale kvůli uzavření nemocnic to bohužel nešlo. Když covid začal, přišla jsem si hrozně bezmocná a chtěla pomáhat. Mým vzorem byli a stále jsou moji rodiče, kteří pomáhali, jak mohli, a to mě nakoplo. Přišlo mi to důležitější, než moje zájmy a jiné priority.

A co mi to dalo? Naučila jsem se šít na šicím stroji, když jsme se známou na začátku vyráběly roušky. Pak jsem přešla k hlídání dětí, a to mi dalo hodně, i když to bylo náročné. Naučila jsem se trpělivosti, větší flexibilitě a fungovat, i když máte málo spánku. A otevřelo mi to nové pohledy.

Uvědomila jsem si, kolik toho jako dospělí předáváme dětem a jak obrovská je to zodpovědnost. Díky hlídání dětí, které mají zdravotní problémy, jsem se s nimi naučila pracovat a zjistila, že i přesto, jak je to náročné, tak je to i krásné, protože vám vykouzlí úsměv na tváři jakoukoli maličkostí.

Jak zvládáš online výuku a jak děti, kterým si pomáhala?

Online výuka byla ze začátku dobrá, ale pak to bylo jen horší a horší. Zmizela motivace a vlastní zvědavost. Sezení celý den u počítače bylo strašné. Přicházely častější bolesti hlavy, technické problémy a člověk se chtěl na všechno vykašlat. Říkala jsem si, že aspoň budu mít víc času na učení, ale teď zjišťuji, že jsem nepřipravená a klasická výuka nám strašně chybí.

A děti? Nejdřív výuku nezvládaly kvůli technice, ale naučily se pracovat s novými programy a rychle si zvykly. Pro ty malé to

Eliška s námi spolupracuje také v projektu Young Caritas a vede interaktivní workshopy pro děti se zaměřením na ekologii a zdravotnictví. Foto: archiv Diecézní charity HK

bylo něco nového a byly z toho nadšené. Bohužel jsem si u nich začala později všimnout větší agresivity, nulové motivace a nechuti k učení. U starších to bylo v pohodě, ale moc rádi u výuky dělaly něco jiného a taky se naučily obcházet celý ten systém.

Co ti koronakrize vzala a co nového si naopak v covidu objevila?

Nad touto otázkou jsem ještě úplně nepřemýšlela, i když se nás na to ptají i ve škole. Určitě mi vzala motivaci a určité nadšení ve vzdělávání a vyhledávání nových věcí a informací, které mě zajímají. Určitě jsem objevila novou hudbu a interprety a začala se víc věnovat aktivitám, které mě naplňují. Třeba za pár let si na to budu moci odpovédět víc, ale teď si myslím, že mi koronakrize víc vzala, než dala.

> Pokračování na následující straně

Pokračování z předchozí strany >

77 Máš nějaký tip, jak „ve zdraví“ zvládnout lockdown?

No... taky bych nějaké uvítala. Určitě je dobré mít nějakou rutinu a režim. Chodit aspoň jednou denně ven, poslouchat hudbu, která vás baví, pravidelně jíst a udržovat kontakt s lidmi, se kterými vám je dobře. Ale hlavně, když vám je mizerně, tak si to nemít za zlé. Je potřeba se nebránit občasnému nicnedělání a prostě vypnout. U dětí je to ještě víc pochopitelné a je důležité, aby to jejich rodiče respektovali. Tato doba pro ně není vůbec lehká. Nemají možnost se rozvíjet, být s kamarády a prostě dělat kraviny.

77 Jaké máš nejbližší plány? Na co se těšíš?

Těším se, až si odpočinu od stresu ve škole a až si budu moci posedět s přáteli. A hlavně se těším na koncerty a umění, které bylo kvůli covidu zrušeno, a snad mi vyjde cestování. A především bych se chtěla věnovat hudbě a lidem, které mám ráda.

Ptala se Jana Karasová)

Projekt Young Caritas je spolufinancován Evropskou unií. Reg. č. projektu: CZ.02.3.68/0.0/0.0/18_071/0013327.

(NABÍDKA PRÁCE

Oblastní charita Polička přijme

zdravotní sestru do střediska domácí péče

Bližší informace:

Želmíra Plecháčková, vedoucí
Charitní ošetrovatelské služby,
tel.: 461 722 218, 731 598 817
nebo e-mail:
chos.dhp@pol.hk.caritas.cz.

Více také na
www.policka.charita.cz

Rok s covidem v Hospici Anežky České

☐ V Hospici Anežky České v Červeném Kostelci pečují o těžce nemocné covid necovid a snaží se být oporou také jejich rodinám. Foto: archiv Oblastní charity ČK

Když se na jaře loňského roku objevili první nakažení novým virem SARS covid-19, netušili jsme, jak silného a vytrvalého protivníka máme před sebou. Jarní vlna onemocnění v roce 2020 proběhla v našem hospici poměrně klidně. Na pokyn vedení jsme vypracovali hygienicko-epidemiologické plány, promýšleli nejrůznější scénáře, objednali potřebné ochranné pomůcky, učili se oblékat ochranné obleky, roušky se staly nedílnou součástí naší pracovní doby, ale žádný klient ani nikdo z personálu k naší radosti neonemocněl. Prožili jsme poměrně poklidné léto a možná trochu doufali, že vše již odeznělo.

A pak přišel podzim. Situace se začala zhoršovat po celém světě, vše jsme sledovali s profesionálním zájmem, diskutovali o nejrůznějších způsobech řešení. V druhé polovině října jsme poměrně náhodně objevili prvního pozitivního pacienta, kterého jsme nahlásili na Krajskou hygienickou stanici, a pak už vše dostalo rychlý spád. První výtěry potvrdily pozitivitu u 4 klientů, ale bohužel i u 14 členů personálu, což bylo opravdu hodně. Klienty jsme soustředili na uzavřené oddělení a oprášili připravené plány z jara. Bohužel až praxe

ukázala řadu úskalí, věci zkrátka jinak fungují na papíře a jinak ve skutečnosti.

Nejhorší byl akutní nedostatek personálu, turnus se nám podařilo zachovat jen díky zodpovědnému a obětavému přístupu všech, kteří zůstali zdraví. Pravidelné každotýdenní testování přineslo nové nemocné mezi klienty i mezi personálem. Nejhorší období trvalo 6 týdnů. Péče o naše pacienty byla najednou jiná. Jsme zvyklí na blízký kontakt s nemocným i s jeho rodinou. Najednou mezi námi stály nezvyklé bariéry – roušky, rukavice, bílé ochranné obleky, péče mnohdy omezená na nejnutnější úkony, zákaz návštěv. Tváří v tvář konkrétním případům nám bylo smutno. Celá situace se počátkem prosince začala uklidňovat. Vánoční svátky jsme prožili poměrně v klidu. Situace se začala opět zhoršovat asi v polovině ledna. Onemocněl postupně téměř celý zbytek personálu, pacienty covid pozitivní jsme přijímali i plánovaně, abychom ulevili nemocnicím v Náchodě a Trutnově. Ale to už jsme uměli s „covidem“ zacházet a vše fungovalo díky našim zkušenostem perfektně.

Závěrem se patří poděkovat personálu, který byl mnohdy ve velkém psychickém tlaku nejen v zaměstnání, ale i starostí o své nejbližší – maminky řešily zavřené školky, na dálku distanční výuku svých dětí, přijímací zkoušky, maturity i našim zaměstnancům onemocněli a bohužel odešli ti nejbližší, dobří přátelé, známí, kamarádi.

Díky patří i studentkám zdravotnických oborů, které pomáhaly ochotně, s nadšením a radostí.

Všichni zasluhují ocenění za profesionální, hluboce důstojný, lidský a obětavý přístup ke všem potřebným.

Svatá Anežko děkujeme za ochranu a pomoc!

Kateřina Dostálová, staniční sestra)
Hospice Anežky České v Červeném Kostelci

(AKTUALITY)

Na zdravotní pomoc rodinám v Indii věnovali dárce již přes milion korun

Hradec Králové, Indie: Diecézní charita Hradec Králové děkuje všem lidem dobré vůle, kteří přispěli do mimořádné sbírky na pomoc strádajícím rodinám v Indii v důsledku pandemie covid-19. Na léčbu nemocných a pomoc pozůstalým věnovali dárce více než 1,3 milionů korun. „*Jsmo vděční, že nyní můžeme podpořit naše dlouholeté indické partnery, kteří s velkým nasazením pomáhají zachraňovat lidské životy,*“ říká Vojtěch Homolka, vedoucí projektu Adopce na dálku hradecské Diecézní charity.

Naše partnerské arcibiskupství v Bangalore zřídilo v uzavřených školách provizorní střediska, kde lékaři a dobrovolníci ošetřují nemocné. Biskupství v Belgaum přispívá chudým lidem na očkování, které je na některých místech zpoplatněno. V obou oblastech naši partneři zajišťují léčbu chudým rodinám s dětmi a pomáhají zásobovat vybrané nemocnice léky, kyslíkovými lahvemi a ochrannými prostředky. Podílejí se také na organizaci pohřbů.

Pokud si to nyní můžete dovolit, prosíme vás o příspěvek na pomoc indickým sirotkům a rodinám v nouzi. Finanční dary lze zasílat na sbírkové konto: 1387434288/2700 (uveďte VS 54000). „*Děkujeme vám všem, že se zajímáte o děti v Indii a rodiny dětí zapojených do projektu Adopce na dálku. Jste naší velkou oporou a dáváte nám všem naději a sílu čelit novým událostem v Indii,*“ vzkazuje slova díky indický arcibiskup Peter Machado z Bangalore.

Více také na www.adopce.hk.caritas.cz)

Naši partneři Adopce na dálku v Indii zřídili v uzavřených školách provizorní střediska, kde lékaři a dobrovolníci ošetřují nemocné. Děkujeme všem dárce za pomoc a solidaritu. Foto: archiv Diecézní charity HK

Poličská Charita děkuje všem, kdo se přímo podíleli nebo finančně podpořili rekonstrukci Charitního domu IV., kde najdou nové bezbariérové zázemí charitní služby pro nemocné a potřebné. Foto: archiv Oblastní charity Polička

Aby nás Pán stále učil sloužit našim bližním

Polička: Tato přímluva se stala součástí obřadu žehnání nově zrekonstruovaného a zkolaudovaného Charitního domu IV. Oblastní charity Polička. Kompletní a náročná rekonstrukce probíhala po 481 dnů a byla završena bezchybným výsledkem. Svě nové působiště budou mít v bezbariérových prostorách Charitního domu Domácí hospic sv. Michaela, Osobní asistence, Charitní pečovatelská služba a Denní stacionář.

Po zabydlení domu bude přizvána k návštěvě také odborná i široká veřejnost. Do nového vstupují pracovníci služeb s přáním, abychom mezi sebou i nadále vytvářeli plnohodnotné vztahy, přistupovali k sobě s úctou a respektem a přinášeli lásku a naději všem, se kterými se setkáváme.

Ředitel Oblastní charity Polička, Mgr. Martin Dvořák, poděkoval všem, kteří se na rekonstrukci domu podíleli, a to nejen na její realizaci, ale i formou cenné podpory – tedy i všem dárce, kteří přispěli do veřejné sbírky. Pevně věříme, že další, nová etapa života Charitního domu IV. bude etapa dlouhá a plná užitečné práce, smysluplné služby a všestranné spokojenosti. Více také na www.policka.charita.cz.

Marcela Vraspírová)

Život v denním centru Astra pro seniory se vrací do normálu

Humpolec: Pandemie covid-19 zasáhla také do života klientů Astry – denního centra pro seniory v Humpolci. Kvůli nepříznivé epidemické situaci bylo dlouho zavřené a seniorům kontakt chyběl. S rozvolňováním vládních opatření se ale do centra pomalu vrací život. Přispělo k tomu i očkování zaměstnanců a klientů.

V Astrě pomáhají seniorům, aby si co nejdéle udrželi stávající schopnosti a dovednosti a nebyli osamělí. Výpadek služeb kvůli koronaviru znamenal pro mnohé z nich sociální izolaci. „*Vše se našťestí vrací do normálu a doufáme, že se tady budeme setkávat*“
 > Pokračování na následující straně

Pokračování z předchozí strany >

bez dalších omezení. Všichni pracovníci už jsou naočkovaní a většina klientů také,“ uvádí Bohuslava Medová, vedoucí Astrы.

Do centra mohou docházet i senioři z blízkého okolí, Astra jim nabízí i možnost dopravy, pokud rodina nemůže. Kromě péče a podpory se klientům centra dostává také bohatého programu. Volný čas vyplňují výtvarnými aktivitami, besedami nebo cvičením. „Oblíbené je například trénování paměti pomocí pranostik a přísloví,“ popisuje sociální pracovnice Tereza Romanovská. Většina klientů si tu najde i nové přátele. „Do Astrы chodím teprve od jara a starají se tu o mě nádherně. Našla jsem si tu i kamarádky,“ svěruje se paní Marie. Aktuálně centrum navštěvuje denně kolem 12 klientů, kteří díky péči pracovníků mohou i při zhoršení zdravotního stavu zůstat ve svých domovech. Více také na www.hb.charita.cz.

Projekt je podpořen z rozpočtu Kraje Vysočina a města Humpolec.

Lubica Votavová)

Fialka pomáhá díky koncertu ČT

Jičín: Když se vrátíme půl roku zpět, 19. prosince odvysílala Česká televize mimořádný adventní koncert pro samoživitele. Na národní úrovni se na akci podílela také Charita Česká republika. Centrum Fialka Oblastní charity Jičín bylo v rámci této akce aktivní, a proto dnes může pomáhat samoživitelům v regionu Lomnicka a Semilská.

(KALENDÁŘ AKCÍ NA LÉTO

Opočno, Častolovice a Hronov

Výstava „Za naše úspěchy vděčíme Vám“

- **červenec:** Opočno – děkanský kostel Nejsvětější Trojice, Častolovice – kostel sv. Víta
- **srpen:** Opočno – děkanský kostel Nejsvětější Trojice, Častolovice – místní knihovna, Hronov – venkovní výstava u ZŠ (naproti divadlu)

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Žireč – Dvůr Králové nad Labem

■ 24. 7. Svatoanenské zahradní slavnosti

od 10 hod., areál Domova sv. Josefa. Na 20. ročníku tradiční benefice pro nemocné roztroušenou sklerózou vystoupí např. kapely Voxel a Hradišťan. Můžete se těšit i na řemeslný jarmark, středověká řemesla, barokní tance a přehlídku. Pořádá Oblastní charita Červený Kostelec.

Více také na www.domovsvatehojosefa.cz
a www.arealzirec.cz.

Část z výtěžku pomohla například jedné mamince samoživitelce s nákupem brýlí a příslušenství pro její dvě malé dcery. Centrum Fialka pak pomohlo mamince i s částečnou úhradou nájemného prostřednictvím nadace, zajištěním potravinových balíčků a s celkovou komunikací s úřady pro snadnější zvládnutí nelehké situace.

Děkujeme všem lidem za podporu adventní benefice na pomoc samoživitelům a samoživitelkám, kteří to mají v této nelehké době ještě o něco těžší. Více také na www.jicin.charita.cz.

David Jung)

Charitní pracovníci čerpali sílu na první letošní duchovní obnově v Králíkách, jakmile to epidemická situace dovolila. Foto: archiv Diecézní charity Hradec Králové

S rozvolněním opatření vyrazili charitní pracovníci načerpat síly do Králík

Králíky: Když to epidemiologická situace dovolila, setkali se pracovníci Charit na letošní první duchovní obnově, která se uskutečnila na přelomu května a června pod vedením Mons. Karla Moravce na Hoře Matky Boží v Králíkách. „Tentokrát se P. Moravec ve svých promluvách zaměřil na Ducha Svatého a jeho dary. Mimo jiné také připomenul, že když Duch Svatý vstoupí do našeho života, docela s ním zamává. Ve chvílích ticha se mohlo 12 účastníků zastavit a přemýšlet nad svým životem, nad posláním a svojí službou v charitě, i nad tím, jak Duch Svatý prostupuje život každého z nás,“ přibližuje sestra Gabriela z Diecézní charity Hradec Králové, koordinátorka našich regionálních Charit. Duchovně občerstvení a posílení vyrazili charitní pracovníci zpět do svých regionů, aby dál pomáhali nemocným a potřebným ve svých službách i v této nelehké době. A všichni byli i plni dojmů ze setkání tváří v tvář se svými kolegy z jiných Charit po tak dlouhé době online schůzek.

Jana Karasová)

Pout' lidí dobré vůle

V rámci Dne Charity pořádá
Oblastní charita Pardubice,
Farní charita Chrudim a Oblastní
charita Nové Hrady u Skutče

pěší a cyklistickou pout' do Luže

Na pout' zveme všechny lidi dobré vůle,
kteří chtějí svou účastí duchovně podpořit
nemocné či jinak strádající příbuzné,
přátele a známé

za umírající, nemocné a trpící

která bude završena v chrámu
P. Marie Pomocné na Chlumku
mší svatou v sobotu
2. října 2021 v 15:00

Program:

- po mši sv. společenské setkání
- pohoštění pro poutníky
- doprovodný program a program pro děti

Pěší:

Pardubice, kostel sv. Bartoloměje 6:00, 32 km
požehnání poutníkům na cestu
Chrudim, kostel NPM 8:30, 21 km
požehnání poutníkům na cestu
Luže, poutní kostel P. Marie Pomocné,
mše svatá za nemocné a trpící v 15:00

Cyklisté:

Pardubice, kostel sv. Bartoloměje 11:00, 32 km
požehnání poutníkům na cestu
Chrudim, kostel NPM 12:00, 21 km
požehnání poutníkům na cestu
Luže, poutní kostel P. Marie Pomocné,
mše svatá za nemocné a trpící v 15:00

Autobus: (rezervace míst nutná)

Pardubice, parkoviště u lodě Arnošt, 13:15
Chrudim, Masarykovo náměstí, 13:45
Luže, příjezd 14:15
Luže, poutní kostel P. Marie Pomocné,
mše svatá za nemocné a trpící v 15:00

Návrat:

Luže, odjezd autobusu 18:00
Chrudim, Masarykovo náměstí, 18:30
Pardubice, parkoviště u lodi Arnošt, 19:00

Více informací a registrace na pardubice.charita.cz,
chrudim.charita.cz, novehrady.charita.cz
nebo tel.: 733 161 618, e-mail: dobrovolnik@charitapardubice.cz

filharmonie
hradec
králové

HRADECKÝ
MEMORIÁL

„Nepromlčeno“

– moderní historie hudbou,
slovem a obrazem

ANTONÍN DVOŘÁK SVATÁ LUDMILA

oratorium na text Jaroslava Vrchlického

Koncert u příležitosti 1100. výročí smrti české kněžny a světice
a připomínka 10. výročí úmrtí arcibiskupa Karla Otčenáška

Lucie Silkenová soprán / **Stanislava Jirků** mezzosoprán / **Aleš Voráček** tenor
Ondřej Koplík tenor / **František Zahradníček** bas / **Pražský smíšený sbor**
Jiří Petrdlík sbormistr / **Pěvecký sbor ČVUT Praha** / **Jan Steyer** sbormistr
Filharmonie Hradec Králové / **Jiří Petrdlík** dirigent

Středa 15. září 2021, 19.30 hodin

Sál Filharmonie Hradec Králové

Abonentní řada ČERVENÁ Vokálně-instrumentální cyklus
Koncert je součástí Hradeckého memoriálu

Předprodej vstupenek: Infocentrum Hradec Králové, Eliščíno nábřeží, rezervace a prodej eVstupenek na www.hkpoint.cz

Koncert se pořádá za finanční podpory Statutárního města Hradec Králové, Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

www.fhk.cz